

อ้อมกอด จอมโจร

โยธกา

อ้อมกอด
จอมใจ

โยธกา

สำนักพิมพ์
มาดริส

สำนักพิมพ์
สาทร

ลำดับที่ 75

อ้อมกอดจอมโจร

โดย โยธกา

ราคา 250 บาท

ISBN 978-616-00-1498-9

พิมพ์ครั้งแรก : สิงหาคม 2557

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

หน้าปกของบรรณาธิการสำนักพิมพ์มายดรีม : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ

บรรณาธิการเล่ม : การบูร สุขวิไลธรา วิไลวรรณ ใยดี

พิสูจน์อักษร : ณัฐณี กิ่งแก้ว

ออกแบบปก : วะชิ จัตุรูปเล่ม : ธีระวุฒิ คณະเจริญ

พิมพ์ที่ : บริษัทเยลโล่การพิมพ์ (1998) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสาทรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลกิตสถาพร

ผู้จัดการสำนักพิมพ์ : ธีญาภัทร์ ฟองไชย

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรมเพื่อสังคม : นฤเบศ สมฤทธิ์

ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ช

สาทรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสาทรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

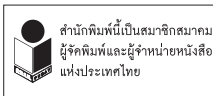
www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุด

ไปตามที่อยู่ด้านบน หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

พืพบ
กระดาษกอนสายตา
www.greenread.com

อ่านได้บน

คำนำนักเขียน

จอมโจรหนุ่มแห่งवादาม ยอมรับงานชิ้นสุดท้ายเพื่อแลกกับ
อิสรภาพ ด้วยการสังหารเหยื่อสาว แต่แล้วพรหมลิขิตกลับเล่นตลก เมื่อ
เขาต้องช่วยเหลือเธอและนำหัวใจไปผูกพันกับซูราญาห์จนคืนไม่หลุด
เขาและเธอจะนำพาหัวใจไปพบกับความสุขในความรักได้อย่างไร ผাগให้
กำลังใจกันด้วยนะคะ

รู้สึกยินดีมากค่ะที่ได้มาร่วมงานกับสำนักพิมพ์มายดรีม ขอ
ขอบคุณพี่โป่ง บก. ที่ให้โอกาสค่ะ และน้องอ้อย สุชาคริยา น้องนักเขียน
ที่จุดประกายให้อ้อมอีกครั้งหนึ่งค่ะ ขอขอบคุณทุกๆ แฟนคลับของโยธกา
ที่ติดตามกันมาตลอดนะคะ

ขอบคุณจากหัวใจ
โยธกา

www.satapornbooks.com

บทนำ

วาดามเป็นรัฐอิสระ ตั้งอยู่ในประเทศแถบตะวันออกเฉียง ปกครองด้วยระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ มีเนื้อที่ส่วนหนึ่งเป็นทะเลทราย ซึ่งมีอาณาเขตติดต่อกับรัฐไซราห์และรัฐบาฮา วาดามมีทรัพยากรทั้งแหล่งน้ำและแร่ธาตุมณี เรียกว่าเป็นรัฐที่ร่ำรวยแม้จะไม่มีบ่อน้ำมันเหมือนสองรัฐ และเนื่องจากวาดามมีแหล่งน้ำจึงเป็นเมืองแห่งเกษตรกรรม ส่งออกผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรมากมาย ผู้คนในประเทศน่าจะมีความสุขด้วยมีปัจจัยหลายสิ่งให้อำนวย ทว่า...กลับไม่มีความสุข นั่นก็เพราะตอนนี้บัลลังก์วาดามกำลังสั่นคลอนอย่างหนัก จากศึกภายในที่เรียกว่า ศึกแห่งสายเลือด

เบรียง! เบรียง! เบรียง!

เสียงร้องด้วยความตกใจและเจ็บปวดดังระงมเมื่อเสียงปืนนัดสุดท้ายเงียบลง ก่อนผู้สั่งยิงซึ่งอยู่ในชุดทหารเต็มยศระดับนายพลมองเหยื่อที่สังคร่าชีวิตด้วยสายตาริรรมย์ เปี่ยมสุข จบสิ้นกันเสียที่ต่อจากนี้ไปวาดามจะอยู่ในเงื้อมมือของเขา

เสียงร้องให้แผดจ้าดังขึ้น ทำให้เขาชะงัก หรือตาลง ก่อนจะหันไปมองใบหน้าซีดเซียวของทหารที่เป็นคนลงมือลั่นกระสุน ยิ้มน้อยๆ ผุดขึ้นที่มุมปาก พลังสั่งด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบ

“จัดการถอนรากถอนโคนมันให้หมด”

6 อ้อมกอดจอมโจร

“แต่นั้นมัน เอ่อ...หลานชายของท่านยังเด็กนัก”

“เข็ร้ายเก็บไว้ไม่ได้ จัดการเสียสิ ข้าจะได้เชื่อในความภักดีของเจ้า ชูฮิบท์ ว่าเจ้าเหมาะที่จะมาทำงานให้แก่ข้าจริงๆ ไหม” ชูฮิบท์ขบครามเล็กน้อย ก่อนจะตัดสินใจเดินไปทางต้นเสียง เด็กทารกร้องไห้จ้วอยู่ในอ้อมกอดของแม่ที่สิ้นลมหายใจไปแล้ว ทว่ายังกอดลูกน้อยไว้แน่น ตามสัญชาตญาณการปกป้อง และยังมีเสียงเด็กอีกคนหนึ่งอยู่ในเปลข้างๆ กัน

“ข้ารับคำสั่งครับท่านราฮิส”

เบรียง! เบรียง!

1

สายลมพัดต้อนหน้าเด็กหนุ่มทั้งสามคนที่ยืนอยู่ท่ามกลางแดดจ้า นัยน์ตาพุ่งไปยังต้นกระบองเพชรข้างหน้า ไอแดดจากทะเลทรายทำให้ ร้อนระอุจนเหงื่อไหลออกตามใบหน้าและแผ่นหลัง ในมือของพวกเขา ถือปืนคนละครบอ กหนึ่งใ นนั้นยกปืนขึ้นเล็ง พลังหรีตาลงเพื่อมองเป้า ให้ชัดเจน ก่อนจะเอ่ยเสียงท้าทายเพื่อนอีกสองคนที่ยืนรอดูผลงานของ เขาอยู่

“นายว่าฉันจะยิงโดนเป้ากั นัดชาก็ ชูนี้้อล”

“สอง” น้ำเสียงเรียบเย็นของเด็กหนุ่มผมสีทรา ยดังขึ้น เล่นเอาคน ถามถึงกับคิ้วกระตุ ก หันขวับมามองหน้าคนพูดตาโต

“เฮ้ย! น้อยไปหรือเปล่าวะ”

“หนึ่งครั้ง” คำทำนายจากอีกคนทำให้คนที่ตั้งใจจะอดความ แม่นยำถึงกับหน้ามู่ย แทบจะโยนปืนในมือทิ้ง เขาหันไปมองเด็กหนุ่มอีก คนหนึ่งซึ่งทำหน้าที่ กำลังเพ่งมองเขาด้วยนัยน์ตาสีน้ำตาลเข้ม เต้นระริก อย่างนึ กสทูก คำพูดแบบนี้มันเย้ยกันซัดๆ

“มันจะทุเรศไปหรือเปล่าวะชาก็ หนึ่งครั้ง แล้วนายละแน่แค่นี้ เหน กัน หกนัดนี้ นายจะยิงเป้านั้นเข้าสักกี่นัด”

“หกนัด ถ้าฉันยิงไม่เข้าเป้าทั้งหมด เย็นนี้ยอมทำหน้าที่แทนนาย เลยตามูลาห์” เด็กหนุ่มตอบ พร้อมกับยกปืนเล็งไปข้างหน้าแล้วลั่นกระสุน

ทันที

เมื่อเสียงปืนหนักดิ่งลงสุดลง ตามูลาห์จึงรีบวิ่งไปปลดเป้าปืน เขาเห็นรอยกระสุนแล้วก็หน้าเบ้ เสมองเพื่อนเก็บปืนไว้ที่สายคาดตรงบริเวณเอวด้วยสายตาขุ่นๆ ทำที่แสร้งเอาไฟลหลังไว้ แล้วเดินสาวเท้าเข้าไปใกล้คนที่กำลังยืนรอดูผลงานของตนเองอยู่ พลังทำหน้าที่เยาะเย้ย

“โธ...หนักตของนายท่าทางจะไม่ใช่ว่าที่ไม้แล้วละวะ” เจ้าของผลงานยิ้มน้อยๆ แต่คนที่ดูเดือดเนื้อร้อนใจแทนกลับเป็นอีกคนหนึ่ง

“เป็นไปได้อะ ปกติแล้วซาก็ไม่เคยพลาดนี่นา” ฟังเสียงโวยวายนั้นแล้ว ตามูลาห์ก็หัวเราะก๊าก ก่อนจะถอนใจพร้อมกับอวดเป้ากระตาศให้สองหนุ่มที่ยืนลุ้นดู ยอมรับความพ่ายแพ้ในความแม่นยำของซาก็ตั้งแต่มองยังไม่ได้ลงสนามสู้

“เฮ้อ...ไม่ใช่ว่าที่ไม้ เพราะเข้าเป้าทุกนัดต่างหากเล่า ยอมรับเลยวะซาก็ นายแม่นมากจริงๆ”

“เพราะแบบนี้ยังงี้เล่า ลุงซาอิดถึงยอมให้ซาก็ออกไปด้วยทุกหนทุกแห่ง เฮ้อ...” เด็กหนุ่มผมสีทราวย นัยน์ตาสีนิลบน พลังหันไปมองหน้าตามูลาห์ที่ยกไหล่ให้

“ไม่เหมือนพวกเราที่ต้องผลัดกันจับฉลากไป ลุงซาอิดบ่นอยู่เรื่อยว่าฉันกับนายยังไม่โตพอ แล้วไอ้ซาก็มันโตพอหรือยังงั้นวะ”

“โตกว่าพวกนายก็แล้วกันละนา” ซาก็ยิ้มน้อยๆ ท่าทางนิ่งเฉยราวกับเป็นผู้ใหญ่ ทำให้เขาดูโตกว่าทั้งซุนีอัลและตามูลาห์ ทั้งๆ ที่อายุแค่สิบห้าปีเท่านั้น นี่กระมังที่ทำให้ซาอิดมักจะพาเขาติดสอยห้อยตามไปด้วยเสมอเวลาที่ออก ‘ปฏิบัติภารกิจ’

“หนหน้าลุงซาอิดจะพาพวกเราไปไหนวะ เห็นว่าจะไปจัดการบ้านของไอ้รัฐมนตรีอาลี คิดแล้วฉันไม้คันมือเป็นบ้า”

“นายก็เสนอตัวลิตตามูลาห์ แล้วเอาเป้าปืนของซาก็ไปอวด รับรองว่าลุงซาอิดให้ตามไปด้วยแน่ๆ” ซุนีอัลเอ่ยกระเช้า ตามูลาห์ส่ายหน้าทันที

พร้อมกับถอนหายใจเฮือกใหญ่

“ยังไม่วางใจก็รู้ว่าคุณโกหก ฉันไม่ได้แหม่นป็นเหมือนซากี้ แต่ฝีมือการต่อสู้แบบนี้ก็ไม่ได้แพ้ใครนะ โดยเฉพาะการต่อสู้แบบมวยไทย”

“โอ...นี่นายไปเรียนมาจากสิงห์ละสิ” ชูนี่อัลหัวเราะ “เราจะฝึกป็นกันต่อไหมวะซากี้ ดูท่าว่าตามูลาร์ห์จะยอมแพ้นายไปแล้วตอนนี้ แบบนี้ก็ไม่มีอะไรสนุกๆ เลยน่ะสิ”

“เรากลับกันเลยก็ได้ ออกมาไกลมากแล้ว เตี้ยวลงซาอิตจะเป็นห่วง” ซากี้ว่า เด็กหนุ่มทั้งสามจึงเดินไปยังอุลู่ซึ่งผูกไว้ใกล้ๆ กับพุ่มไม้ขนาดเล็ก พอให้มันได้หลบแดดบ้าง เมื่อเจ้าสัตว์ลึกลับลักษณะแห่งทะเลทรายเห็นเจ้านายของมันเดินกลับมา นัยน์ตาโตน้ำลึดำสนิทก็มีแววดีใจเหมือนรู้ว่าจะได้กลับที่พักเสียที

“ไปที่โอเอซิสใหม่ซากี้ ตามูลาร์ห์ พาเจ้าสามตัวนี้ไปเล่นน้ำกันหน่อย” ชูนี่อัลเอ่ยชวน สองหนุ่มพยักหน้า พร้อมกับขึ้นไปบนหลังอุลู่แล้วเรียบร้อย ทว่าระหว่างการเดินทางก็มีการทำกันว่า ใครจะไปถึงโอเอซิสซึ่งอยู่ห่างไปจากที่นี่ประมาณห้ากิโลเมตรได้รวดเร็วกว่ากัน

เด็กหนุ่มอย่างซากี้ ตามูลาร์ห์ และชูนี่อัล น่าจะได้จับปากกา

ขีดเขียนมากกว่ามาจับปืน พวกเขาอายุเพียงสิบห้าปี แทนที่จะได้รับการศึกษาเหมือนเด็กหนุ่มคนอื่นๆ ในवादาม ทว่ากลับต้องมาอยู่ท่ามกลางทะเลทราย ซึ่งคนที่ว่าตามเรียกขานทะเลทรายแห่งนี้ว่า ทะเลทรายแห่งความตาย เพราะมันแห้งแล้งและแทบจะไม่มีสิ่งมีชีวิตอาศัยอยู่เลย

แน่นอนว่าพวกเขาไม่ได้อยู่กันเพียงลำพัง เด็กหนุ่มทั้งสามไม่มีใครรู้ที่มาที่ไปของตนเอง พวกเขาเพียงแค่ชายนามว่า ‘ซาอิต’ เท่านั้นที่เป็นทุกสิ่งทุกอย่าง ทั้งพ่อ แม่ เจ้าชีวิต ซาอิตเลี้ยงดู อบรมสั่งสอน และหล่อหลอมให้ทั้งสามคนมีอุดมการณ์ที่เหมือนกันบน

ใช่แล้ว...พวกเขาถูกเลี้ยงดูโดยจอมโจรแห่งवादามอย่างซาอิต

กองโจรที่มีทั้งหมดเกือบสิบห้าคน ภายใต้การนำของซาอิด ชายผู้ที่มีมาอันลึกกลับ ผู้คนขนานนามซาอิดว่าจอมโจรพระเจ้า นั่นก็เพราะเขาเลือกปล้นคนรวยแล้วนำเงินไปแจกจ่ายให้แก่คนยากไร้เฉยใจ โดยทิ้งโน้ตไว้ให้คนที่เขาเลือกปล้นได้เจ็บใจเล่นๆ ทว่าคนที่ซาอิดเลือกปล้นทรัพย์สินส่วนมากจะเป็นพวกเศรษฐีร่ำรวยมาจากการทำนาบนหลังคน และพวกข้าราชการฉ้อฉลเท่านั้น

เขาเป็นโจรที่มีค่าหัวมากที่สุดใ้ในเวลา และนับวันค่าหัวของซาอิดจะยิ่งเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จนเป็นหลักล้าน แต่ก็ยังไม่มีการจับได้ หนำซ้ำเขากลับเป็นโจรที่ได้รับการสนับสนุนและช่วยเหลือจากประชาชนเสียอีก เรียกว่าเป็นศัตรูของทางการ แต่เป็นที่รักของประชาชน

เพราะवादตามตอนนั้นไม่เหมือนवादตามตอนซีคมาริตขึ้นครองราชย์ ซีคราอิสปกครองบ้านเมืองด้วยความหลงระเหิงในอำนาจ คนรวยร่ำรวยล้มฟ้า คนจนกลับต่ำเตี้ยราวกับหญ้าที่ถูกเหยียบย่ำ โอกาสเป็นของคนมีเงินเท่านั้น คนจนถูกกดหัวและด้อยค่า

การเรียกเก็บภาษีอย่างไม่เป็นธรรม โอกาสที่มีให้คนในสังคมอย่างไม่เท่ากัน และความฟุ้งเฟ้อของราชสำนักทำให้ประชาชนในระดับกลางและระดับล่างต้องทนท้อท้อสิ้นแผ่นดิน ตกเป็นเบี้ยล่าง พวกประชาชนคนธรรมดาไม่มีสิทธิ์ในที่ดินของตัวเอง ที่ดินตกเป็นของรัฐ ราชการ รวมถึงพวกเศรษฐีที่ได้รับยศถาบรรดาศักดิ์จากซีคราอิส พวกเขาเพียงได้แต่เช่าพื้นที่ทำกินและส่งภาษีซึ่งเรียกได้ว่าแพงแบบซูตริตกันเลยทีเดียว มีอีกหลายสิ่งเหลือเกินที่ซีคราอิสกระทำ และนั่นก็ยิ่งทำให้คนवादามมีชีวิตที่ตกต่ำลงเรื่อยๆ

นี่กระมังทำให้จอมโจรซาอิดกลายเป็นที่รักใคร่และเป็นพระเอกของประชาชนคนจนตาต่างๆ ที่ถูกซูตริต หลายคนที่มีอุดมการณ์เหมือนเขาก็ขอเข้าร่วมขบวนการเดียวกับจอมโจรผู้เกรียงไกร แต่ซาอิดไม่ได้รับไว้เสียทุกคน เขาร่อนเร่เปลี่ยนที่พิกไปเรื่อยๆ เพราะไม่อาจจะปักหลัก

อยู่ที่ไหนได้นาน เนื่องจากต้องหลบหนีเงื้อมมือกฎหมายอยู่ตลอดเวลา ตอนนี้อิซาอิตพาพรรคพวกมาปักหลักที่ทะเลทรายแห่งความตายได้เกือบสองปีแล้ว เพราะดูจะเป็นสถานที่ปลอดภัยที่สุดสำหรับพวกเขา ไม่มีตำรวจคนใดมายุ่งเกี่ยวหรือกล่าวร้ายเลยแม้แต่คนเดียว แถมยังค้นพบแหล่งน้ำโอเอซิส ที่พอจะให้พวกเขาได้เพาะปลูกพืชผลได้บ้าง และอยู่ไม่ไกลจากเมืองเล็กๆ แห่งหนึ่งนัก ซึ่งคนในเมืองนี้มักจะลอบส่งเสบียงให้พวกเขาอยู่เรื่อยๆ หัวหน้าหมู่บ้านก็รักใคร่ซาอิตราวกับพี่น้อง ช่วยปกป้องและป้องกันกองโจรของซาอิตได้เป็นอย่างดี

ชายร่างใหญ่ ใบหน้ากร้าวไปด้วยหนวดเครา นัยน์ตาทรงอำนาจ ก้าวออกมาจากกระจง ในมือถือหนังสือปกหนังเล่มใหญ่ติดมาด้วย นัยน์ตาคมกวาดมองไปรอบๆ บริเวณที่พัก แม้ริมฝีปากเล็กน้อยก่อนจะมองดูนาฬิกาข้อมือ แล้วส่ายหน้าน้อยๆ เมื่อไม่เห็นคนที่กำลังมองหาอยู่ เขาหอบหนังสือไว้ในอ้อมแขน เดินก้าวยาวๆ ลสำรวจบรรดาลูกน้องที่กำลังประกอบกิจกรรมยามเย็นตามหน้าที่ของตนเองอยู่

“เห็นสามคนนั้นไหมอาบิล” เสียงทุ้มเอ่ยถามชายคนที่กำลังจัดการหอบพินเข้ามาเพื่อเตรียมจุดไฟหุงหาอาหารมือเย็น

“ไม่เห็นเลยครับท่านซาอิต”

“ไปเหลวไหลที่ไหนนะ ไอ้พวกลูกเจี๊ยบสามคนนั้น” เขาบ่นกับตนเองเบาๆ ก่อนจะทรุดตัวลงนั่งขัดสมาธิบนแคร่ไม้ พวกเด็กๆ นี่น่าตีเสียจริงๆ เหลวไหลจนเลยเวลาเรียน แม้ว่าจะเป็นโจรแต่ซาอิตก็อยากให้ตามูลาห์ ซากิ และซูนีอัล ที่เขารักเหมือนลูกได้รับความรู้ เขาเต็มใจจะถ่ายทอดทุกอย่างโดยไม่คิดหวงห้าม และอยากให้ทั้งสามคนเก่งทั้งบู๊และบู้ นันท์ก็เพื่อ...

จอมโจรผู้เกรียงไกร...ซาอิตนึกถึงฉายาของตนแล้วก็ยิ้มเล็กน้อย โรบินฮูดแห่งทะเลทรายสินะ ปล้นคนรวยชู้ตริตคดโกง แจกจ่ายไปยังคนจนที่ถูกเอารัดเอาเปรียบ เออหนอ...จอมโจรผู้เกรียงไกร เขาชอบฉายา

นี้นัก และยินดีเป็นโจรเสียยิ่งกว่า เพื่อไม่ต้องกัมหัวรับใช้ใครบางคน

เสียงอุจรร้องเบาๆ พร้อมกับเสียงพูดคุยโขมงดังได้ยินมาก่อนตัวอย่างเสียงของดามูลาร์กับซูนีอัล ทำให้เขาละจากวงังค์ ก่อนจะหรีตาลงมองไปยังต้นเสียงก็เห็นสามหนุ่มน้อยวัยกระเตาะเดินเข้ามาพร้อมๆ กันพอดี

เด็กหนุ่มผมสีทราวยาวเล็กน้อย นัยน์ตาสีนิล ท่าทีรื่นเริง นิสัยใจร้อนนิดๆ โผงผาง ตรงไปตรงมา ทว่ารักความยุติธรรม นั่นคือซูนีอัล เขามีเรือนร่างสูง แม้จะยังผ่ายผอม แต่ก็เริ่มมีกล้ามเนื้อ อีกไม่กี่ปีคงจะมีรูปร่างที่งดงามและสง่างาม ความฉลาดเฉลียวของซูนีอัลทำให้ซาอิดนึกภาคภูมิใจ และอยากให้เด็กหนุ่มมีโอกาสที่ดีมากกว่ามาเป็นโจรเหมือนกับเขา

เด็กหนุ่มที่มีเรือนผมสีดำตัดสั้น นัยน์ตาสีอ่อน นิสัยปากกล้า ทำท่ายใจร้อน เจ้าเล่ห์ ซี้ไวยวายเป็นดามูลาร์ เขามีรูปร่างเตี้ยกว่าซูนีอัลเล็กน้อย ไหล่กว้างกว่า คนนี้มักจะทำให้ซาอิดต้องกุมขมับอยู่บ่อยๆ เพราะความเจ้าเล่ห์ แต่ก็ทำให้ซาอิดยิ้มได้เสมอด้วยมุขตลกและความคะนองของดามูลาร์ แม้จะทำให้เหนื่อยบ้าง แต่แค่ซาอิดเปล่งคำว่าดามูลาร์ก็หยุดและพร้อมจะเชื่อฟัง

ส่วนเด็กหนุ่มอีกคนนั้น เป็นบ่าวหลอมจากเขาในหลายๆ เรื่อง นัยน์ตาคมปลาบมองไปหน้าเร็วได้รูป เรือนผมสีน้ำตาลเข้มยาวปรกต้นคอ คิ้วเข้มยาวจนนัยน์ตาคมกริบ แฝงแววมุ่นมันเอาจริง ซากี้ เด็กหนุ่มซึ่งมีอุปนิสัยคล้ายคลึงกับเขามาก ซากี้เป็นคนหนึ่ง ติดเจียบขริ่ม ใช้สมองมากกว่ากำลัง ฉลาดเฉลียว มีความสามารถรอบด้าน เป็นนักแม่นปืนพร้อมๆ กับการเป็นนักคำนวณและนักวิชาการที่ดี ซากี้มักจะมีคำถามและข้อโต้แย้งมากกว่าเด็กหนุ่มอีกสองคน แล้วชื่นชอบในบทบาทอันไพเราะ ตีמד้ากับความสุนทรีย์จากเครื่องดนตรีอัลลูต ซึ่งเล่นได้ไพเราะ เรียกได้ว่ามีหลายมุมในตัวเอง ทั้งแข็งแรงแและอ่อนโยน บางที

ถ้าซาอิดเกิดหมดสิ้นลมหายใจลงไป เขาแน่ใจว่าซาก็จะคุมคนแทนเขาได้ และสานต่อเจตนากรรมของเขาคต่อไป จอมโจรผู้มุ่งมั่นที่จะลงทัณฑ์คนชั่ว และช่วยเหลือคนดี เขามั่นใจว่าซาก็จะทำมันได้ดีกว่าคนไหนๆ แน่แน่นอน

“หนีเรียนกันหรือยังไง” เสียงทุ้มทรงอำนาจของซาอิดดังขึ้น เมื่อเด็กหนุ่มทั้งสามเดินเข้ามาใกล้ เล่นเอาพากันสะดุ้งเพราะเปลินจนแทบจะลืมเวลา แต่พวกเขา ก็มีของติดไม้ติดมือกลับมาอย่างที่พัก นั่นคือมะเขือเทศลูกโตและมันฝรั่ง ซึ่งเก็บมาจากโอเอซิสที่ได้ไปลงแปลงผักไว้

“เปล่าสักหน่อยครับลุงซาอิด” ตามูลาหว่าแล้วยิ้มจนเห็นฟันขาว “พวกเราไปฝึกฝีมือยิงปืนกันมาต่างหาก เตรียมพร้อมที่จะไปกับลุงซาอิด คือนวันพรุ่งนี้”

“มือปืนเป้าสะอาดอย่างเจ้านะเธอ นำพาไปด้วยดีไหมตามูลาหว่า” คำล้อเลียนเกมรอยยิ้มของซาอิดเล่นเอาตามูลาหว่าคอย่น เด็กหนุ่มทำเป็นล้าล้ากระอักกระอ้อ แก้วตัวพัลวัน

“ແหม...อย่างน้อยๆ ข้าก็เป็นมวยไทยแหละนำลุงซาอิด สิ่งสอนท่าเด็ดจะเข้าหาทางให้ข้าด้วย”

“ท่าเด็ดของเจ้าจะสู้ปืนได้ไหมหนอ” ซาอิดเอ่ยเข้า “ไปช่วยในครัวดีกว่าไหมตามูลาหว่า” คำพูดเหมือนสบประมาททำให้ตามูลาหว่าแอบแลบลิ้นเคืองนิดๆ แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ที่ถูกกลดขึ้นไปเป็นลูกมือในครัว

“แล้วข้ากับซาก็เล่าลุงซาอิด” ซูนีอัลเอ่ยอย่างกระตือรือร้น ซาอิดเอื้อมือไปลูบศีรษะของซูนีอัลด้วยความเอ็นดู นัยน์ตาฉายแววอ่อนโยน นักยามมองหน้าเด็กหนุ่ม

“พวกเจ้าสองคนไปได้ แต่เจ้าต้องระงับอารมณ์ให้ดีกว่านี้นิดหนึ่ง ซูนีอัล ข้าจะให้เจ้าเป็นคนขับรถนะหนนี้ เตรียมตัวเหยียบให้มิดล่ ใช้ความใจร้อนของเจ้าในการควบคุมพวงมาลัยหนี่ให้สุดชีวิต ที๋ๆ”

“ส่วนเจ้า ซากิ” ซาอิดหันมามองหน้าเด็กหนุ่มที่เป็นราวกับตัวแทนเขา ซึ่งมองเพื่อนทั้งสองยิ้มๆ “ข้าจะพาเจ้าเอาปืนไปจ่อหัวไอ้รัฐมนตรีชั่ว

ด้วยกัน ให้สะใจเล่นๆ อยากเห็นคนชั่วร้องขอชีวิตใหม่ซาก็”

“อยากครับลุงซาอิด”

“ถ้าอย่างนั้นก็เตรียมตัวให้พร้อมได้เลยหนุ่มๆ แต่คืนนี้พวกเจ้าต้องเรียนเลขและประวัติศาสตร์ของवादามกับข้าก่อน”

“โอ๊ย...พวกเราเป็นโจร ทำไมต้องเรียนเรื่องพวกนี้ด้วยลุงซาอิด”

ตามูลาห์โอดครวญเพราะเกลียดการคำนวณเป็นทุนเดิม แม้แต่เลขบวกเขายังเอาตัวไม่ค่อยรอด เรียกเสียงหัวเราะเบาๆ ได้จากซาอิดที่ส่ายหน้าเล็กน้อย พลงเอ่ยอธิบายเสียงทุ้ม

“เอาน่า เอาไว้เวลาคำนวณแบ่งเงินกันอย่างไรเล่าตามูลาห์ เจ้าไม่อยากจะมีส่วนแบ่งไปเที่ยวในเมืองอย่างนั้นหรือ”

“ฮ่าๆ อยากได้สิครับลุงซาอิด”

“ถ้าอย่างนั้นก็ต้องเรียน และไปหัดยิงปืนให้แม่นๆ เหมือนซาก็กับซุนนี่อัล แล้วลุงจะให้ออกปล้นด้วยบ่อยกว่านี้” คำเอ่ยยั่วใจของซาอิดเรียกกำลังใจในการเรียนวิชาที่ตนเองเกลียดได้มากขึ้น สามหนุ่มน้อยเข้าประจำที่ของตนเอง แล้วเริ่มเรียนรู้จากอาจารย์จำเป็นอย่างซาอิด ที่เป็นทุกสิ่งทุกอย่างของพวกเขา

ซาอิดหวังว่าเด็กหนุ่มทั้งสามที่เขาเลี้ยงดูมาด้วยมือของตนเองจะเติบโตก้าวหน้าต่อไป เดินตามรอยเขาอย่างไม่ผิดเพี้ยน トラบใดที่ซึคราอิสัยงครองราชย์อยู่พร้อมๆ กับพรรคพวกอันแสนเลวร้าย เขาก็จะยังอยู่ยืนยง คอยปั่นป่วน ทำตัวเป็นเหมือนกับหนามแหลมที่ทิ่มแทงพวกมันจนกว่าจะตายกันไปข้างหนึ่ง เขาหวังว่าสักวันสวรรค์จะส่งคนมาช่วยเหลือประชาชนชาวवादามให้พ้นจากอุ้งมืออันแสนเลวร้ายของซึคราอิสัยงที่

สิบเจ็ดปีต่อมา...

อดีตเด็กน้อยของกองโจรซาอิดเติบโตขึ้นเป็นหนุ่มฉกรรจ์ในวัย

สามสิบสองปี พวกเขามานั่งกันตรงบริเวณชง่อนหิน ซึ่งมองเห็นค่ายของกองโจรจากบนนี้ได้ทั่วถึง ตอนนี่กองโจรมีกันเกือบสามสิบคน จำนวนคนมากขึ้นตามระยะเวลาที่ซาอิดก่อตั้ง แม้ผู้ก่อตั้งกองโจรอันแสนเกรียงไกรซึ่งเป็นที่หวาดเกรงของรัฐบาลจะไม่มีชีวิตอยู่บนโลกนี้แล้วก็ตามที

นัยน์ตาคมกริบสีน้ำตาลเข้มที่มองเหม่อไปยังกระโจมเบื้องล่างมีแววตาอันเศร้าสร้อย บนบ่าเขามีเหยี่ยวแสนรู้เกาะอยู่ มันใช้จะงอยจิกข้างๆ หูเจ้านายเบาๆ เป็นเชิงหยอกเย้า เพื่อว่าซาก็จะมีเนื้อแห่งแบ่งให้มันบ้าง

“พวกเราจะเป็นอย่างไรต่อไปวะซาก็” เสียงของคนข้างๆ ตัวเอ๋ยถามขึ้นลอยๆ

“นายคิดอย่างไรงล่ะซูนีอัล” เมื่อเจอย้อนเข้าแบบนั้น ชายหนุ่มผมสีทราวยาวประบ่าแล้วรวบไว้หลวมๆ ก็ส่ายหน้าหน่อยๆ ใบหน้าของเขาบูดบึ้ง คำถามนั้นช่างตอบได้ยากเย็นนัก เขาเริ่มจะนั่งเงิบและไม่ตอบคำถามเสียมากกว่า

“ฉันว่าฉันกำลังจะทนไม่ไหววะ ถ้าเกิดว่าอัลสถานยังทำอะไรแบบนี้ต่อไป กองโจรซาอิดผู้เกรียงไกร จอมโจรคุณธรรม กำลังเปลี่ยนไปหมดแล้ว” ดามูลาร์ห์เอ่ยอย่างเจ็บปวด พร้อมกับนั่งซบลงกับเข่าของตนเองแล้วตะโกนออกมาด้วยความอัดอั้น

“โวย! ทำไมต้องเป็นแบบนี้ด้วย ทำไมลุงซาอิดต้องมาตายแล้วให้ไอ้อัลสถานมันขึ้นเป็นหัวหน้าแทนด้วยวะ ทำไมไม่เป็นนายวะซาก็ ทำไม”

“เพราะว่าฉันอ่อนอาวุโส” ซาก็ตอบ รอยยิ้มของเขาดูเศร้าสร้อยนัก “และไม่มีคนสนับสนุนเท่ากับอัลสถาน”

“คนสนับสนุนของอัลสถาน” ดามูลาร์ห์ทำปากเบ้ “พรรคพวกที่มันพามาทั้งนั้น เอ้อ...ที่นี้ซัคจะอยู่ยากขึ้นทุกๆ วันวะ พวกนายว่าไหม”

“แล้วเราจะทำอย่างไรล่ะดามูลาร์ห์ ซูนีอัล” คนฟังเองก็ถอนใจ กัด

กรามดั่งกรอด “มันยากนักที่จะเดินออกไปจากที่นี่ เราอยู่ที่นี้มาตั้งแต่เกิดนะ มันเป็นบ้านของเรา”

“ตอนนี้บ้านเราหลังคารั่ว แคมไฟไหม้แล้วละวะ” ดามูลาห์ว่าแล้ว หัวเราะหึๆ เขามองไปยังผืนทรายที่ยาวไกลไปจนสุดลูกหูลูกตา สลับกับมองกระโจมที่ปักไปด้วย บางที่อาจถึงเวลาที่พวกเขาจะไปจากบ้านหลังนี้ที่คุ้มหัวมาตลอดสามสิบกว่าปีก็เป็นได้ ไปเผชิญชีวิตในโลกกว้าง ดำเนินรอยตามอุดมการณ์ของชาติ อุดมการณ์ที่จะช่วยผู้ยากไร้และจัดการกับพวกทำนาบนหลังคน

“เราควรจะหนีออกจากบ้านกันได้หรือยังวะ ดามูลาห์ ซากี” ความเห็นนี้มาจากซูนี่อัล เขาเองก็เหลือทนกับพฤติกรรมของหัวหน้าคนใหม่อย่างอัสลานแล้วเช่นกัน

“บางที...เราสามคนควรจะต้องทำแบบนั้น เมื่ออุดมการณ์มันไปคนละทางแล้ว” น้ำเสียงนุ่มนวลของซากีเอ่ยตอบ นัยน์ตาฉายแววเศร้า มองกระโจมที่ปักด้วยความอาลัย ความเป็นจริงบางอย่างมันก็ทำให้เขาตัดสินใจทำสิ่งนี้ได้ลำบากนัก ในเมื่อพวกเขาเป็นโจรที่มีค่าหัวกันทุกคน การแยกจากกลุ่ม บางทีก็อาจจะหมายถึงการก่อศัตรูถึงสองด้าน เพราะคนอย่างอัสลานคงไม่ปล่อยให้พวกเขาเดินออกไปง่ายๆ แน่

“แต่พวกเรา仍将จะยืนยันทำตามอุดมการณ์ของชาติใช้ไหมวะเพื่อนๆ” ดามูลาห์หันมามยิ้มน้อยๆ ให้เพื่อนรักที่เติบโตมาด้วยกัน

“เราจะปล้นไอ้พวกคนชั่วช้า มาช่วยชาวบ้านยากจนเหมือนเดิมใช้ไหม”

“เงินที่ได้มาเราจะไม่ใช่เสฟสุซเพื่อตัวเอง” ประโยคนี้ดังมาจากซูนี่อัล ที่เริ่มยิ้มออกเมื่อได้ยินดามูลาห์เอ่ยแบบนั้น

“ใช่...เราจะตั้งกองโจรของเราขึ้นมาเอง มีแค่เราสามคนเท่านั้น” ซากีเอ่ยพร้อมกับยิ้มกว้าง เขาแบมือออกพร้อมกับมองหน้าเพื่อนทั้งสอง สลับกันไปมา

“เรามาจับมือทำสัญญากันว่าจะทำตามอุดมการณ์ของชาติ”

“สัญญา”

“ฉันก็สัญญา” หนุ่มๆ จับมือสัญญากันแนบแน่น พร้อมกับมองไปยังท้องฟ้าเบื้องหน้าที่ทอดยาวจดผืนทรายสีทอง แต่ก่อนที่พวกเขาจะก้าวออกไปจากที่นี่ อาจจะมีเรื่องใหญ่ที่ต้องสะสางรออยู่ อุปสรรคครั้งใหญ่ในการแยกตัวไปของสามหนุ่มนั้นก็ใช่ว่าจะผ่านไปเฉยๆ จอร์จชาติคนใหม่ ซึ่งกำชะตาชีวิตของพวกเขาไว้ในอุ้งมือ

อัสลานมองดูจอคอมพิวเตอร์แล้วยิ้มกว้างกับยอดตัวเลขที่เห็น

เขาไม่ใช่โจรสลัดมาก่อนเท่าที่เก็บเงินไว้กับตนเอง สมัยนี้มันต้องเอาไปฝากไว้ให้เป็นที่เป็นที่ทาง ที่ทางซึ่งใครก็ตามยึดของของเขาไม่ได้ หมดสมัยที่จะมาปล้นคนรวยช่วยคนจนแล้ว อัสลานหรือตาลง เมื่อนึกถึงหัวหน้าโจรคนเก่าอย่างชาติที่กินอุดมการณ์ต่างข้าว ช่างไร้สาระสิ้นดี

เขาต้องอดทนยอมเป็นเบี้ยล่าง ยอมทำตามอุดมการณ์ใดๆ นั่นมาหลายปี กว่าที่ชาติจะตายลง สาเหตุการตายของจอมโจรผู้เกรียงไกรนั้นทุกคนในที่นี้ทราบเพียงว่าเขาถูกยิงตาย ไม่มีใครทราบสาเหตุที่แท้จริงเลยแม้แต่คนเดียว ยกเว้นก็แต่อัสลาน ชายหนุ่มผู้เลือกทางนี้แล้ว ทะเยอทะยาน อยากสวมหัวโชนหัวหน้าแทนชาติ และโอกาสก็เป็นของเขาสมใจ

ก็ใครที่ไหนจะเลือกมาเป็นโจร ถ้าไม่ลำบากยากเข็ญจริงๆ และก็สมควรจะได้ผลตอบแทนจากการเสี่ยงเป็นเสี่ยงตายอย่างคุ้มค่าไม่ใช่หรือ ไม่ใช่เอาไปแจกจ่าย แล้วอยู่กันแบบนักบวชในป่าแบบนี้ เมื่อสิ้นชาติลงอย่างกะทันหัน ทำให้ทุกคนระส่ำระสาย และนั่นเองอัสลานที่สวมหน้ากากว่าเป็นคนดี เก่งกาจ ยึดมั่นตามแบบชาติก็ก้าวขึ้นมาแทนที่ แล้วเริ่มอ้ามือออกกุมอำนาจทีละน้อย เขาเลือกที่จะรับคนใหม่ๆ เข้ามาเรื่อยๆ และค่อยๆ ครอบจัดการคนเก่าที่ภักดีไปที่ละคนสองคน ซึ่งมันไม่ยากหรอก

การเป็นโจรเหมือนกับเอาชีวิตไปแขวนอยู่บนเส้นใบบางๆ อยู่แล้ว พวก
กองโจรของซาอิดเตรียมใจเกี่ยวกับเรื่องตายอยู่ทุกขณะ ทว่าอัศลานกลับ
เล็งดูปรนเปรอพวกมันด้วยความสะดวกสบาย เงินทอง ผู้หญิง
แค่นี้ก็คร้านที่จะเปลี่ยนใจ และทำให้พวกมันรักและภักดีต่อเขายิ่งกว่า
ชีวิต เรียกได้ว่าเหนือเสียยิ่งกว่าซาอิด

กองโจรแห่งซาอิด จอมโจรโรบินฮูดแห่งทะเลทราย กำลังจะกลายเป็น
เป็นตำนาน เพราะตอนนี้อัศลานกำลังเปลี่ยนมันไปโดยสิ้นเชิง ในเมื่อเขา
เป็นคนนอกกฎหมายอยู่แล้ว ทำไมจะต้องสนใจเข้ามาหากินสุจริตหรือ
ทำตัวเป็นคนดีด้วยเล่า อัศลานเลยรับงานนอกกฎหมายมาทำ เพื่อเล็งดู
ปรนเปรอพวกกองโจรให้สุขสบาย แน่แน่นอนว่าเขาแบ่งส่วนอันมหาศาลไว้
ให้ตนเองด้วย ไม่ว่างานอะไรอัศลานรับทำหมด ด้วยความเก่งกาจที่
กฎหมายไม่เคยเอื้อมมือได้ถึง นั่นยิ่งการันตีให้กองโจรแห่งนี้มีชื่อเสียง
และมีคนมาว่าจ้างให้ทำงานมากมาย ซึ่งอัศลานก็รับเกือบทุกงานเสียด้วย
ปล้น ฆ่า ทำร้าย ลักพาตัว เขาไม่เคยเลือกว่าเหยื่อจะเป็นใคร มีเพียงเงิน
มา อัศลานก็พร้อมที่จะจัดส่งลูกน้องไปทำงานให้

งานล่าสุดยิ่งทำให้เขายิ้มกว้างกับค่าจ้างที่แพงมหาศาล แค่งส่งของ
งานง่ายๆ ได้เงินไว ตอนที่เขาได้เงินมัดจำมาแล้วครึ่งหนึ่ง เหลือแต่ว่าจะ
ให้ใครจัดการงานนี้ดี รับของจากชายแดนไซราห์ไปส่งที่ชายแดนบาฮา
อาทิษฐ์หน้าเป็นเวลาเริ่มทำงาน

เสียงเรียกชื่ออัศลานดังขึ้นที่หน้ากระโจม ทำให้เขาขมวดคิ้ว
เล็กน้อย เวลานั้นไม่มีใครกล้ามาทวงถ้าเขาไม่ได้เรียก น้ำเสียงอันคุ้นเคย
นั้นทำให้อัศลานยิ้มน้อยๆ เขารู้แล้วว่าจะให้ใครทำงานนี้ดี ดาวเด่นแห่ง
กองโจรซาอิด คนที่เขามอบงานให้ทำแล้วไม่เคยผิดพลาด และไม่เคยพูด
มากตอบโต้อะไรเลยแม้แต่คำเดียว มีก็แต่แววตาเย็นชาที่มองเห็นเขายาม
ที่มอบหมายงานให้ก็เท่านั้น แต่อัศลานก็ไม่เคยสะทกสะท้าน ถ้าอีกฝ่าย
ต่อต้านมากๆ เข้า เขาก็ทำวิธีการแบบเดิมๆ นั่นก็คือ ปิดปากให้เงียบเสีย

“เข้ามาลีซาก็”

ร่างสูงก้าวเข้ามาในกระโจมของอัสลาน ซึ่งมีสิ่งอำนวยความสะดวกทันสมัยครบครัน ตอนนี้อัสลานกำลังมีแผนจะสร้างที่อยู่เป็นหลักแหล่ง ถ้าตัดวงได้มากพอ เขาคงจะละทิ้งที่แห่งนี้เป็นมันไม่เหมาะกับจอมโจรผู้ยิ่งใหญ่และร่ำรวยอย่างเขา

“รบกวนท่านหรือเปล่าอัสลาน” ชายผู้เป็นเจ้าของกระโจมนั่งบนเบาะนุ่มหนา สายหน้าน้อยๆ พร้อมกับยิ้มกว้าง หัวหน้ากองโจรแห่งซาอิดคนใหม่มีรอยแผลเป็นที่หน้าและนัยน์ตาแพรวพราวเจ้าเล่ห์เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว เขามีรูปร่างสูงโปร่ง เก่งกาจในการต่อสู้เกือบทุกชนิด รวมถึงคล่องแคล่วในด้านอาวุธ นิสัยเลือดเย็นและเจ้าเล่ห์ นี่แหละทำให้เขาขึ้นมาถึงทุกวันนี้ได้โดยไม่มีใครกล้าล้มเขาลง

“ไม่เลย ข้ากำลังจะให้คนไปเรียกเจ้าพอดิ นังก่อนลีซาก็” เขาเชื้อเชิญ ซากิทรุดตัวลงนั่ง อดบรยายตามองข้าวของเครื่องใช้ของอัสลานไม่ได้ ทุกอย่างมีราคาแพง แม้ว่าจะอยู่ในสถานที่แบบนี้ แต่อัสลานก็ขึ้นชื่อในความหรูหราและเทคโนโลยี เขามีโทรศัพท์รุ่นใหม่ล่าสุด คอมพิวเตอร์ไอแพด รวมถึงของประดับประดาต่างๆ แม้กระทั่งเฟอร์นิเจอร์บนตัวเขา เช่น สร้อยคอ แหวน และสร้อยข้อมือ ก็พราวพรายไปด้วยประกายแห่งอัญมณี ชูดติฟดาซาที่ทำมาจากผ้าฝ้าย ปักลวดลายด้วยดิ้นทองวิจิตรงดงาม

“มีอะไรจะพูดกับข้าหรือ ถึงได้มาเวลานี้”

“คือว่า...” แม้จะเตรียมตัวมาเป็นอย่างดี แต่ซากิก็ลำบากใจในการเรียบเรียงคำพูด เขามองหน้าของอัสลานที่ยังคงยิ้มแย้มให้ หากแต่นัยน์ตาเจ้าเล่ห์นั้นกลับมองซากิอย่างสำรวจ

“ไม่ต้องเกรงใจหรอกน่าลูกชาย” เขาพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน ปากยิ้มแต่ตาไม่ยิ้มเมื่อเอ่ยประโยคนี้ เขาทราบดีว่าชายหนุ่มทั้งสามเป็นที่รักยิ่งของซาอิดและคนเก่าแก่หลายๆ คน จนถึงขั้นมีคนเสนอให้ซากิดำรง

ตำแหน่งแทนเมื่อชาติสิ้นไป แต่เคราะห์ดีที่เขามีคนสนับสนุนมากกว่า เลยได้อำนาจมาไว้ในมือ ถ้าตกไปอยู่ในมือไอ้เด็กหนุ่มนี่แล้ว เขาไม่อยากจะคิดว่า เขาจะแย่งชิงตำแหน่งมาได้ง่ายตายแน่ เพราะซาก็เก่งกาจและฉลาดเฉลียวมาก ทั้งยังหนุ่มแน่น เห็นฝีมือกันมาแล้วหลายครั้งว่าเป็นคู่ต่อกรเขาได้อย่างสูสี แล้วยิ่งวัยของเขากับอีกฝ่ายในตอนนั้น ถ้าประมือกันตรงๆ อัสลานก็ไม่แน่ใจว่าตนเองจะชนะ

“มีอะไรก็พูดมาได้เลย เราอยู่กับแบบพี่น้อง ชาติฝากฝังพวกเจ้าไว้กับข้า ให้ดูแล คู่ครอง”

“ข้า...” ซากก็ลื่นน้ำลาย ก่อนจะตัดสติใจพูดออกมาในที่สุด “พวกข้า ชูนิอัล ดามูลาร์ ต้องการเป็นอิสระ หมายถึง...”

คำกล่าวอ้อมอ้อมของซากก็ทำให้อัสลานถึงกับหน้าเปลี่ยนสี เขามวดคิ้วมุ่นเพราะไม่คาดคิดว่าจะได้ยินถ้อยคำแบบนี้จากเด็กหนุ่มที่เติบโตมากับกองโจร ไม่มีที่ไปที่ไป มีที่พึ่งแห่งเดียวคือกองโจรแห่งนี้ที่เปรียบเสมือนบ้านของพวกเขาทั้งสามคน

“เจ้าต้องการแยกตัวออกไปจากพวกเราอย่างนั้นหรือซากิ คิดดีแล้วหรือเปล่าที่มาพูดแบบนี้กับข้า”

“พวกข้าคิดดีแล้วท่านอัสลาน” ซากิโลงใจที่ตนเองกล้าพูดออกมาในที่สุด นัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มจ้องสบกับนัยน์ตาของอัสลานแว่แว่น้ำเสียงหนักแน่นมากยิ่งขึ้นเมื่อเอ่ยประโยคต่อมา

“พวกข้าตั้งใจแล้ว เรามีหนทางของเราเอง ซึ่งข้าคิดว่ามันคนละอุดมการณ์กับท่าน” คำพูดตรงๆ นั้นเล่นเอาอัสลานสะอึก ทว่าก็หัวเราะออกมาในที่สุด เขาเอื้อมมือมาตบว่าซากิหนักๆ พร้อมกับเอ่ยเสียงทุ้ม

“อุดมการณ์ที่ต่างกัน ทำให้เจ้าไม่ยากอยู่กับพวกเราอีกแล้วสินะ ซากิ แล้วเจ้าแน่ใจหรือว่าโลกภายนอกมันจะปลอดภัยและสวยงามอย่างที่เจ้าคาดคิด”

“ข้าแน่ใจว่าพวกเราจะเอาตัวรอดได้”

“เอาตัวรอดจากทางการอย่างนั้นหรือ” อัสลานว่า พลังถอนใจ แล้วยกไหล่ “คำหัวของเจ้าทั้งสามคนมากเอาการออยู่นะซาก็ เจ้าคิดว่าจะหนีรอดอย่างนั้นหรือ ข้าว่าเรามาเป็นครอบครัวกันแบบเดิมดีกว่ากระมัง”

“พวกข้าเติบโตแล้วท่านอัสลาน เราอยากเดินตามรอยของลุงซาอิด ที่มีอุดมการณ์เดียวกัน” ซาก็ยังคงเอ่ยย้ำอีกหน นัยน์ตาอันมุ่งมั่นบอกกับอัสลานว่า ถ้าเขาห้ามชายหนุ่มผู้นี้ก็คงจะไร้ผล เพราะซาก็คงจะตั้งตัวออกไปจนได้ เอาเถอะ...เมื่อออกไปนักรเขาก็จะปล่อยให้ไป อัสลานหรีตตาลง คนหนุ่มกำลังไฟแรง น้ำเชื้อวอย่าเอาเรือไปขวางเสียเลยดีกว่า จะอย่างไรก็ต้องใช้งานซาก็ให้คุ้มค่า ก่อนจะปล่อยตัวพวกเขาไป พวกเขาได้รับอิสระตามที่ร้องขอแน่นอน แต่ยังไม่ใช้เดี๋ยวนี้และตอนนี้

“โอเค...โอเค...” อัสลานแบมือ เขาทำหน้าที่เคঁร่าหมอง พร้อมกับมองหน้าซาก็อีกหน “ข้าคงจะต้องปล่อยพวกเจ้าไป เหยี่ยวพร้อมจะไปหาเหยื่อของตนเองแล้วสินะ”

“ถ้าอย่างนั้น...” นัยน์ตาของซาก็ลูควาบไปด้วยความหวัง แต่อัสลานโบกมือห้ามปรามไว้ก่อนที่ชายหนุ่มจะหลุดคำพูดใดๆ ออกมา

“เดี๋ยวก่อนพ่อหนุ่ม เราต้องมาต่อรองกันก่อน ข้ายอมให้พวกเจ้าไปได้ซาก็ แต่ต้องทำงานชิ้นสุดท้ายให้ข้าก่อน แล้วข้าจะยอมให้พวกเจ้าเป็นอิสระ”

“งานชิ้นสุดท้าย” ซาก็ทวนคำ และพยักหน้าทันที “ว่ามาเลยท่านอัสลาน ข้ายินดีรับทำงานชิ้นสุดท้ายนี้เอง”

“อาทิตย์หน้าข้าจะมอบหมายงานให้เจ้า ซาก็” อัสลานตอบยิ้มๆ “เพื่อเป็นการตอบแทนที่พวกเจ้าอยู่กับเรามาาน ทำงานร่วมกันมานาน ข้ามีของเล็กๆ น้อยๆ ให้พวกเจ้าไปตั้งตัว”

“ไม่เป็นไรหรอกท่านอัสลาน” ซาก็ค่อยๆ ทรงตัวคุกเข่า ก่อนจะค้อมศีรษะให้อีกฝ่ายด้วยความเคารพบนอบ พร้อมกับเงยหน้าขึ้นมองสบตากับอัสลาน นัยน์ตานั้นฉายประกายบางอย่างที่ทำให้เสียใจอย่าง

อัศลานชนลุก

“เพียงแต่ท่านให้อิสรระพวกเราก็เกินพอ เงินทองพวกเราพอมีติดตัว อยู่บ้าง เราไม่รบกวบนท่านหรอก อิสรระที่แท้จริง การปลดปล่อยที่แท้จริง ที่พวกเราสามคนต้องการ”

“ได้...ทันทีที่งานของเจ้าเสร็จ ข้าจะให้อิสรภาพพวกเจ้า” อัศลาน ว่า ซากี้ทำความเคารพอัศลานก่อนจะเอ่ยลา เมื่อร่างสูงแกร่งของซากี้พัน ไปจากกระโجمแล้ว อัศลานที่มองตามด้วยสายตาคุ่นคิดก็เฝ้าริมฝีปาก ใจเริ่มคิดกระหวัดถึงชายหนุ่มทั้งสามคน ซึ่งเรียกได้ว่าเป็นมือดีแห่งกอง โจรซาอิด ซากี้ ชูนิอัล และดามูลาห์

พวกมันเป็นมือดี...เก่งกาจและฉลาดล้ำ จนปล่อยไว้ไม่ได้ ในเมื่อ คนละอุดมการณ์ ก็ควรจะเดินกันไปคนละทางเสีย ทางของอัศลานมีเพียง สองทางเท่านั้นเสียด้วย

นั่นคือทางตายกับทางที่จะอยู่กับเขาต่อไป ในเมื่อพวกของซากี้ เลือกทางที่จะไปจากเขา พวกมันก็เท่ากับเลือกหนทางตายให้แก่ตนเอง

2

รัฐไซราห์มีอาณาบริเวณติดกับอีกสองรัฐอิสระอย่างบาฮาและ
วาดาม ไซราห์มีทรัพยากรอันมีค่าคือบ่อน้ำมัน ซึ่งนำรายได้อันมหาศาล
เข้ามายังรัฐ แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้ผู้ครองรัฐพอใจนัก

ในพระราชวังปราสาทหินอ่อนอันหรูหรา มีเนื้อที่เกือบร้อยไร่
ตกแต่งด้วยสวนสวยงดงามราวกับอยู่ในสวรรค์บนดิน ชายผู้มิใช่หน้า
คมคาย ซึ่งอยู่ในชุดโต๊ปผ้าฝ้ายสีขาวเนื้อเบาสบาย นั่งอยู่บนเก้าอี้นุ่มหนา
มองไปยังบริเวณหน้าตักจำลอง ทว่านัยน์ตากลับไม่ได้สนใจภาพตรงหน้า
ซีคฮาฟส์ ผู้ครองรัฐไซราห์ กำลังมองการณ์ไกลบางอย่าง เมื่อทราบข่าว
ว่าชายาคคนที่หนึ่งของซีคฮาเหม็ด เจ้าผู้ครองรัฐวาดามเสียชีวิตลงเพราะ
อุบัติเหตุ และยังไม่ได้แต่งตั้งใครขึ้นมาทำหน้าที่ซีคคา นั่นยิ่งทำให้เขา
มองเห็นทางที่จะรวมไซราห์เข้ากับวาดามเพื่อความเป็นปึกแผ่นและหนึ่ง
เดียว

ใครจะว่าการรวมรัฐแบบใช้การแต่งงานเป็นวิธีที่เชยและล้าสมัย
แต่สำหรับซีคฮาฟส์แล้วใช้ได้เสมอ ตอนนี้เขากำลังคิดจะส่งน้องสาวอย่าง
เจ้าหญิงซุรฎาญาห์ไปเป็นเครื่องมือทางการเมือง ซึ่งฝ่ายนั้นก็เลยปลื้มอก
ปลื้มใจกับราชสาส์นของเขาส่งไปทางทูต แน่نونว่ามันเป็นถ้อยคำ
ไพเราะ กล่อมเกล่าให้ฝ่ายซีคฮาเหม็ดหลงตนเองว่า รัฐของเขายิ่งใหญ่
และซีคฮาฟส์อยากจะเจริญสัมพันธไมตรีด้วยการยกน้องสาวคนเดียวให้

เป็นชายาของตน ไม่สนใจด้วยว่าจะอยู่ตำแหน่งชายาคนที่เท่าไร ซึ่งแน่นอนว่าฝ่ายนั้น เมื่อเห็นรูปโฉมของซุราฎาะห์ที่แนบไปให้ดูแล้ว ก็ตอบรับแทบทันที ราวกับจรรยาหลงรูปนางบุษบาอย่างไรอย่างนั้น

เขายิ้มน้อยๆ เมื่อนึกถึงทางใต้ทางเสีย จากการส่งน้องสาวไปแต่งงานกับทางวาดาม ทางใต้ต้องมีมากกว่าทางเสีย เขาถึงกล้าทำแบบนี้ คนอย่างซิคฮาฟส์ไม่ลงทุนอะไรที่ไม่เห็นกำไรแน่นอน และการลงทุนด้วยการเอาน้องสาวของตนเองเข้าแลก เขาจะต้องหวังกำไรมหาศาลอยู่แล้ว

แม่ใจจะนึกเป็นห่วงแม่ น้องสาวตัวดีว่าจะทำตามที่เขาต้องการหรือเปล่า ทว่าท่านซิคคีก็คิดว่าอย่างไรเสียเขาก็ต้องมีวิธีกล่อมซุราฎาะห์ได้อยู่แล้ว เขามีมรดกที่เรียกได้ว่าเป็นทูตชั้นเอกอยู่ทั้งคน เรื่องแค่นี้จะอย่างไรก็ต้องสำเร็จ ไม่รู้ว่าเจ้าตัวจะไววายไหมถ้ารู้เรื่อง แต่ถึงอย่างไร เดือนหน้าซุราฎาะห์ก็ต้องเดินทางไปวาดามเพื่อดูตัวและแต่งงานกับซิคฮาเหม็ดอยู่ดี

“ท่านพี่” เสียงเรียกแผ่วหวานของซิคคาคังขึ้นข้างตัว ซิคฮาฟส์หันไปทางต้นเสียงหลังจากนั่งคิดอะไรเพลินๆ ก่อนจะยิ้มน้อยๆ ให้คนเรียกหญิงสาวร่างบางเปรียวในชุดคาฟตานสีเขียวอ่อน ปักลวดลายนกยูง เรือนผมยาวสีสนิมหยักสลวยล้อมกรอบรูปหน้า นัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มแฝงแววโศก เมื่อมองสบตากับสามี

“มีอะไรหรือคาริดา”

“เรื่องที่ท่านพี่บอกให้น้อง เอ่อ...เกลี้ยกล่อมน้องหญิง ท่านพี่คิดดีแล้วหรือคะ” น้ำเสียงขลาดๆ ยามเอ่ยถามเขานั้น ทำให้ซิคฮาฟส์ยิ้มริมฝีปากกว้างกว่าเดิม แต่นัยน์ตาคมกริบไม่ได้ยิ้มด้วยเลย เขาเอ่ยตอบเธอด้วยน้ำเสียงท้าวทิ่ม แม้จะอ่อนโยนแต่ก็เจ็บใจด้วยคำสั่งอันแน่นหนัก

“คิดดีแล้วคาริดา แล้วน้องก็ต้องจัดการให้ซุราฎาะห์ทำตามความตั้งใจของพี่ด้วย ซิคฮาเหม็ดต้องการพบหน้าของน้องสาวเราอีกสองอาทิตย์ และพี่หวังว่าซุราฎาะห์จะเดินทางไปวาดามด้วยรอยยิ้ม”

“เอ่อ...แต่ว่า...”

“จัดการเสียคาริดา” ท่านซีคกล่าว พร้อมกับลุกขึ้นยืนแล้วเดินเข้าไปโอบกอดขย่าวัวอย่างหลวมๆ ซึ่งหนทางเดียวที่จะทำให้ซูราญาห์ยอมเชื่อฟังก็คือต้องให้คาริดาช่วย เพราะเขารู้ฤทธิ์ของน้องสาวที่ว่าซูราญาห์แม่จะดุด่าโวยวาย แต่ก็เป็นคนหัวแข็ง บทจะไม่ยอมขึ้นมาเอาข้างมาจุดก็ไม่อยู่ คนเดียวที่จะปราบพยศน้องสาวของเขาได้ ก็เห็นจะมีแต่คาริดานี้แหละ ที่พอจะพูดคุยกู้กันกันได้บ้าง ยิ่งเรื่องใหญ่แบบนี้ด้วยแล้ว ซูราญาห์ไม่น่าจะยอมคล้อยตามง่ายตายนัก

“จัดการน้องสาวของพี่เสีย ให้เธอยอมทำตามคำสั่งของพี่ คาริดา พี่เชื่อว่าน้องทำได้ แล้วพี่จะมีรางวัลให้”

“อะ” สามีเอ่ยมาเหมือนเป็นคำสั่งเกมบังคับ ทำให้คาริดาต้องยอมแต่โดยดี เธอพยักหน้า พลางเอนשבกับอ้อมอกแกร่ง แล้วกอดเขา เธอไม่ได้ยืนในอ้อมอกของซีคยาฟส์มานานแค่ไหนแล้วหนอ แม้จะเป็นซีคคาแห่งไซราห์ ทว่าเธอก็เปล่าเปลี่ยวนัก ตั้งแต่สามีรับชายาคคนที่สองอย่างมาลิกะห์เข้ามา อะไรหลายๆ อย่างก็แปรเปลี่ยนไป ความสัมพันธ์ของเธอกับซีคยาฟส์ก็จืดจางลง เขาหันไปอยู่กับมาลิกะห์มากขึ้น จนแทบไม่ได้มาหาเธอเลย แต่คาริดาก็ไม่ได้โวยวายหรือไปราวีอะไรกับชายาคคนที่สอง แม้จะหึงหวงและเจ็บปวดหัวใจ แต่คาริดาก็เลือกที่จะข่มกลั่นความรู้สึกและอยู่เฉยๆ ในที่ของตนเอง อีกฝ่ายหนึ่งมากกว่าที่มักจะมายุ่งวุ่นวายกับเธออยู่เรื่อย

“คืนนี้พี่จะไปค้างที่ห้องของน้องนะคาริดา” ซีคหนุ่มเอ่ย เขาต้องให้รางวัลกับความเชื่อฟังของขย่าวัว คาริดารักเขามากและพร้อมจะทำทุกอย่างเพื่อเขา พักนี้เขาไม่ได้สนใจเธอเลย เหมือนละเลยมานาน เขาก็ควรจะไปทำหน้าที่สามีที่ดีให้เธอบ้าง

“...” คาริดาซ่อนสายตาดูขึ้นมองสามีอย่างเอียงอาย ท่านซีคหัวเราะหึๆ แล้วโน้มใบหน้าลงไถลกับหน้าเนียนของขย่าวัว คาริดาหลับตาพริ้ม รอ

คอยสัมผัสจากสามีสุดที่รัก

“ท่านพี่ รายงานที่ให้น้องช่วยทำเรียบร้อยแล้วนะคะ” เสียงแปลกปลอมที่ตั้งขึ้นทำให้ทั้งสองผละออกจากกัน ซึ่งถ้าเป็นคนอื่นมาขัดจังหวะแบบไม่รู้กาลเทศะแบบนี้ เห็นที่จะต้องโดนแฉหรือทำโทษไปแล้วแน่ๆ แต่ชีคฮาฟส์กลับยิ้มกว้างให้เจ้าของเสียง ส่วนคาริตานั้นกัดริมฝีปากน้อยๆ แล้วก้มหน้าลง ใจที่เบ่งบานด้วยความสุขเมื่อครู่ก็หดห่อแพบเหยียวไปในทันที

“เสร็จแล้วหรือน้องหญิง เร็วมาก”

“แหม...” เจ้าของชื่อมาลิกะห์ ซึ่งเป็นสาวสวยผมดำขลิบยาวสยาย นัยน์ตากลมโตสีน้ำตาลเข้มงามระยับ จมูกโด่ง ริมฝีปากอím ใบหน้างดงามนั้นแต่งแต้มด้วยเมกอัพอย่างมีสไตล์ ยิ่งเห็นให้เธอสวยโฉมเฉียว จับตาจับใจคนมองยิ่งนัก ชุดคาฟตานสีแดงเลือดนกปักดินทอง เน้นช่วงอกอímอย่างตั้งใจ ตัดกับผิวขาวฟ่อง ยิ่งทำให้เธอสวยยั่วยวนใจ

“ต้องทำให้รวดเร็วลึะคะ น้องดีใจที่ได้ช่วยเหลืองานกิจการบ้านเมืองของท่านพี่ เพราะน้องไม่ถนัดงานเย็บปัก ร้อยดอกไม้เหมือนท่านพี่คาริตา น้องก็ต้องทำตัวให้มีประโยชน์บ้าง” คนพูดฉอเลาะ พलगกอดแขนของชีคฮาฟส์ไว้ แล้วหันมายิ้มหวานให้คาริตา

“ไม่ได้เจอกันนานเลยนะคะพี่หญิง น้องก็มัวแต่ยุ่งุ่นวาย เลยไม่ได้ไปเยี่ยมพี่หญิง สบายดีไหมคะ” น้ำเสียงหวานฉ่ำ หากแต่เนยน์ตายามมองเธอนั้นฉายแววเยาะเย้ยจนคาริตารู้สึกได้ เธอยิ้มเศร้าๆ ตอบ

“สบายดีค่ะมาลิกะห์ ขอตัวก่อนนะคะท่านพี่ น้องต้องไปคุยกับซูราฎาห์ แล้วจะทำให้สำเร็จตามที่ท่านพี่ต้องการค่ะ”

“ดีมากคาริตา”

“ท่านพี่คะ วันนี้้องหัดทำอาหารหลายอย่างเลยนะคะ เพื่อมือเย็นของเรสองคน หนนี้้องรับรองว่าอร่อย เนื้อแกะย่างไม่ไหม้เหมือนคราวก่อนอีกแล้วค่ะ”

“ต้องชิมสักหน่อยแล้วว่าจะอร่อยอย่างที่น้องหญิงเชียร์หรือเปล่า”

“รับรองว่าอร่อยแน่นอนค่ะ”

เสียงหัวเราะคิกคักของคนทั้งสองที่ตั้งไล่หลัง เหมือนกับเข็มทิ่มแทงหัวใจของคนที่ได้ยินจากมา คาริดากำมือแน่น แต่แล้วเธอก็ถอนใจน้อยๆ ยอมรับความเจ็บช้ำแต่โดยดี

เธอรักสามีมาก แม่ว่าอีกฝ่ายหนึ่งจะเปลี่ยนหัวใจจากเธอไปแล้วก็ตามที แต่คาริดาก็ยังมั่นคงในรักนั้น แม้จะเจ็บปวด แต่เธอก็ขอยู่เคียงข้างเขาไปตลอดชีวิต

ในส่วนที่สวยสดงดงามประดับด้วยดอกไม้หลากสายพันธุ์ ทั้งดอกทิวลิป ลิลลี่ กุหลาบสายพันธุ์ดีจากอังกฤษ บีโกเนีย และไฮเดรนเยีย กำลังแข่งกันแบ่งบานในเรือนกระจกที่ปรับอุณหภูมิไว้เพื่อให้ดอกไม้เมืองหนาวสามารถอยู่ได้แม้ในเมืองร้อนเช่นนี้

หญิงสาวร่างเพรียวในชุดคาฟตานสีครีม ปักลายกุหลาบสีชมพูด้วยคริสตัล นั่งอยู่บนเก้าอี้บุวมปักลายงดงาม ใบหน้าเรียวสวยยิ้มต่ำ สนใจกับหนังสือในมือ ช่างๆ ตัวมีขนาดแก้วขนาดเล็กบรรจุน้ำมันหอมหลายขวด ดูเธอจะอยู่ในภาวะผ่อนคลายไม่สนใจใครเลย

“นายหญิงน้อยเจ้าคะ กาแฟได้แล้วเจ้าคะ” กาแฟส่งกลิ่นหอมกรุ่นในแก้วเล็กถูกวางลงข้างๆ เธอ หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมายิ้มให้คนเรียกพร้อมเอ่ยเสียงหวานเมื่อคั้นหนังสือไว้และปิดมันลง ก่อนจะยกแก้วกาแฟขึ้นดื่ม

“กาแฟหลังมือค้ำวันนี้หวานเป็นพิเศษหรือเปล่าคะนุอาห์” สุรอาห์หัวเราะเมื่อดื่มกาแฟหมดแก้ว ทำให้คนที่นำมาบริการถึงกับยิ้มกริมพลางพยักหน้า ก่อนจะทรุดลงนั่งบนพื้นโมเสกข้างๆ ใบหน้านั้นดูรื่นรมย์นักเมื่อมองดูนายหญิงน้อยของตนเอง ที่นางเป็นพี่เลี้ยงดูแลมาแต่ก่อนแต่ออก

นัยน์ตาของนูอาห์มองกวาดพินิจตามเครื่องหน้าหวานงดงามของ นายหญิงน้อยทีละส่วน ใบหน้าเรียวยาวรูปไข่ นัยน์ตากลมโตหวานระยับ สีนํ้าตาลเข้ม คิ้วโก่งเรียว จมูกโด่งได้รูป ริมฝีปากอ้อมเต็มสีเรื่อ ล้อมกรอบ ด้วยเรือนผมยาวสลวยสีดำขลับ เรียกว่าเป็นสาวงามที่หาตัวจับได้ยาก คนหนึ่งในไซราห์

“ก็ต้องหวานนิตหนึ่งแหละคะนายหญิงน้อย มีเรื่องน่ายินดีนี่คะ” นูอาห์กล่าว นางแส้มองไม่เห็นสีหน้าสงลัษของเจ้านาย แล้วทำเป็นโพล่ มองหนึ่งลือบนตักแทน

“เอ...อ่านเรื่องทำน้ำหอมอีกแล้วหรือคะนายหญิงน้อย นี่คิดจะทำจริงนะหรือคะ นูอาห์ก็คิดว่าจะทำเล่นๆ เสียอีก”

“ແหม...จริงจิงสินูอาห์” ฝ่ายนั้นแยมริมฝีปากยิ้ม ยิ่งทำให้ใบหน้านั้นงดงามน่าดูมากขึ้นไปอีก ชูราญ่า เจ้าหญิงแห่งไซราห์ ถ้าใครมีโอกาสได้เห็นรอยยิ้มแล้วจะต้องประทับใจในความสวยหวานน่ารัก แทบจะลืมนึกไม่ลงกันเลยทีเดียว

“หญิงอยากจะทำน้ำหอมให้พี่คาริดาเป็นของขวัญนี่คะ อุตส่าห์ให้คนงานลงมะลิไว้ตั้งแปลงใหญ่ แล้วก็แอบทำหัวน้ำมันหอมคนเดียวอยู่ตั้งนาน กะจะทำเซอร์ไพรส์พี่สะใภ้แสนดีที่ดูแลหญิงมาตลอด แต่เสียตายจิงเรือนเพาะนี้เล็กไปนิด หญิงเลยไม่สามารถปลูกกุหลาบได้มากเท่าที่ต้องการ ต้องสั่งนำเข้า นี่ก็รอของอยู่นะคะ น้ำมันหอมของกุหลาบนี้แพงมากเลยนะคะนูอาห์ เล่นเอาหญิงแทบหมดตัวเลย”

“ซิคคาคงจะดีใจมากแน่ๆ เลยละเจ้าคะ ที่นายหญิงน้อยทำอะไรพิเศษๆ ให้แบบนี้”

“ความลับนะคะนูอาห์ ห้ามบอกพี่คาริดาเด็ดขาด งานวันเกิดของพี่คาริดาเดือนหน้า หญิงจะทำเซอร์ไพรส์นะคะ ว่าแต่ทำไว้วันนี้กาแฟของนูอาห์ถึงหวานเป็นพิเศษคะ” ชูราญ่าถามอีกหน กาแฟของชาวอาหรับจะมีรสชาติตามความรู้สึก ถ้ารสหวานเป็นพิเศษจะสื่อความรื่นเริงใจ หรือ

หมายถึงกำลังอยู่ในเทศกาลที่มีความสุข ถ้าปกติแล้วจะเป็นรสขมปนหวาน แต่ถ้าอยู่ในความเศร้าโศกแล้วจะมีแต่รสขม มีนักปราชญ์ชาวตุรกีกล่าวไว้ว่า ‘*coffee should be black as hell, strong as death and as sweet as love*’ (กาแฟที่ดีควรมีสีดำเหมือนนรก แข็งแรงเหมือนความตาย และหวานเหมือนความรัก)

“ความลับเหมือนกันเจ้าคะ” นูอาห์ตอบยิ้มๆ ชาวดีที่นางได้ยินมาจากปากของซีคคา ทำให้นางนึกยินดีนัก แล้วมองหน้าหวานๆ ของคนตรงหน้าด้วยแวตาระยิบยิ้ม จะมีอะไรเป็นข่าวดีสำหรับนางไปมากกว่านี้ไม่มีอีกแล้ว นั่นก็คือวันที่เจ้าหญิงซูราญาห์จะได้มีคนดูแลต่อจากนางเสียที และยังได้คนที่มีความสัมพันธ์กันด้วย ก็ไม่มีอะไรที่นูอาห์จะดีใจมากกว่านี้อีกแล้ว

“แน่...เดี๋ยวนี้มีความลับกับหญิงแล้วหรือคะนูอาห์” ซูราญาห์ยื่นจมูก ทำหน้าอ นูอาห์หัวเราะเบาๆ แล้วเอามือบางของเจ้าหญิงมาจับไว้แนบแก้ม ด้วยกิริยาที่ทั้งรักและเทิดทูน

“เดี๋ยวถึงเวลานายหญิงน้อยก็จะรู้เองนั่นแหละเจ้าคะ”

“ซูราญาห์ มาอยู่ที่นี่เอง ที่ตามหาเสียแทบแย่” ร่างเพรียวของใครบางคนก้าวเข้ามาในเรือนกระจก พร้อมกับหอบดอกไม้ช่อโตเข้ามาด้วย ซูราญาห์ทำท่าจู้ปากกับนูอาห์ เป็นเชิงว่าให้เงียบไว้ แล้วเอานั่งสือคว้าหน้าปกลงเพื่อไม่ให้คนที่เข้ามาใหม่เห็นว่าเธอกำลังอ่านอะไรอยู่

“พีคาร์ิตา” หญิงสาวยิ้มทักทายกับผู้มาเยือน ซึ่งทรุดนั่งลงข้างๆ เธอ ตากลมโตมองดูดอกไม้ในอ้อมแขนของพีคาร์ิตา แล้วเอ่ยเสียงหวานออดอ้อน

“ไปเก็บดอกไม้สวยๆ มาเยอะเยอะแบบนี้ เอ...พีคาร์ิตาจะเอาไปทำอะไรหรือคะ หรือจะเอาไปเพิ่มบรรยากาศหวานๆ กันคะ” คำล้อเลียนของน้องสาวสามีทำให้ใบหน้าของผู้ฟังหมองลงไปแวบหนึ่ง ก่อนจะกลับกลายเป็นยิ้มแย้มตามแบบเดิม

“เพิ่มบรรยากาศอะไรกันจะชู้ราญาห์ พี่ก็แค่เห็นว่าดอกไม้กำลังบานสวยดี เลยตัดไปปักแจกันตกแต่งห้องเสียหน่อยก็เท่านั้นเอง”

“วันนี้เห็นว่าพี่คาริดาไปหาพี่ชายนี้คะ” ชูราญาห์ว่า “หญิงก็เลยนึกว่าพี่คาริดาจะสร้างบรรยากาศ เพื่อว่าคืนนี้พี่ชายจะแวะมา”

“คงไม่หรอกจ้ะ ท่านชื่อน่าจะกินม้อค้ำกับน้องหญิงมาลิกะห์ คงจะไม่มาแล้วละวันนี้” ประโยคนี้ทำให้ชูราญาห์หน้าอ บ่นพึมพำถึงท่านชื่อดีด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ

“พี่ชายนี้ยังไ้กันนะ ทำแบบนี้ไม่ถูก ไม่เคยมาหาพี่คาริดาเลย อยู่แต่กับยาย...”

“อย่าไปว่าท่านพี่เลยน้องหญิง พี่ว่าจะชวนน้องหญิงไปเล่นหมากรุกด้วยกันสักกระดาน ลับสมองกันสักนิด จะว่ายังไงจ้ะ” คาริดาเอ่ยชวน หมากรุกแม้จะเป็นเกมของผู้ชายเสียส่วนมากที่นิยมเล่น แต่กลับเป็นที่ชื่นชอบของชูราญาห์นัก

“ดีเลยคะ น้องกำลังเบื่อๆ โทรทศน์อยู่พอดี นูอาห์ชอบชวนดูละครอยู่เรื่อย” เธอว่า ทำให้พี่เลี้ยงถึงกับหัวเราะคิกคัก แล้วค้อนเอาหน้าอย่าง

“แหม...ก็สนุกดีนี่เจ้าคะ ซีรีส์ของเกาหลีนี่ ดูแล้วคึกคักชุ่มชื่นหัวใจดีออกคะ”

“โธ...นูอาห์ของหญิง ติดซีรีส์เกาหลีถึงอมแถมเสียแล้ว” ชูราญาห์แสร้งว่า

“แหม...” นูอาห์ลากเสียง ก่อนจะอมยิ้ม “หน้าตาผู้ชายทางเอเชียหล่อๆ โสภา ไม่เหมือนกับหนุ่มๆ ของไซราห์นี่เจ้าคะ เปลี่ยนบรรยากาศจากผู้ชายหน้าเข้มบ้างอะไรบ้าง ไม่น่าเบื่อดี”

“เห็นด้วยกับนูอาห์คะ ข้อที่ว่าหนุ่มๆ เอเชียดูหล่อใส จนสวยเกินหน้าหญิงไปแล้ว หนุ่มๆ ทางแคว้นเราหน้าเข้มเกินไป บางคนก็หล่อณะคะ นูอาห์ แต่หล่อเข้มขนาดตกเพิ่มจนเหมือนโจร แบบนี้กระมัง หญิงถึงอยู่เป็นโสดดีกว่า”

“อีกไม่นานก็ต้องมีคนมาดูแลแล้วละค่ะ” นูอาห์เปรยๆ พร้อมทั้งมองสบตากับคาริตา ที่ขยิบตาให้ทางน้อยๆ เพื่อเป็นสัญญาณรับรู้ระหว่างกัน

“โอ๊ย! อีกนานนั้นแหละค่ะ เลิกพูดเรื่องคู่ๆ ดีกว่า ไปเล่นหมากรุกกันค่ะพี่คาริตา” ซูราฎาห์ตัดบท พร้อมกับลุกขึ้นยืน ก่อนจะคล้องแขนไปกับคาริตา นูอาห์มองตามหลังนายหญิงน้อย พร้อมกับยิ้มกริ่มเมื่อนึกไกลไปถึงวันที่นายหญิงน้อยของนางจะมีคนมาดูแล

ซูราฎาห์ปฏิเสธการดูตัวมาหลายครั้งหลายหนแล้ว แต่หนนี้เห็นที่จะปฏิเสธไม่ได้แน่ๆ เพราะว่าอีกฝ่ายหนึ่งเป็นถึงซีกแห่งวาตาม และงานดูตัวหนนี้ซีกฮาฟส์คงจะไม่ยอมให้ห้องสาวได้บอกปิดแน่นอน นางเองนึกดีใจตามประสาคนมีอายุ คนที่เลี้ยงดูซูราฎาห์มานาน และอยากจะให้ซูราฎาห์มีคู่ครองที่ดี ฐานะสมศักดิ์ศรีกัน

บางครั้งคนแก่อย่างนูอาห์ก็ไม่ได้คิดมากนักว่าการมีคู่ครองนั้นอาจจะไม่ใช่จุดเริ่มต้นของชีวิตที่สมบูรณ์แบบ หากแต่เป็นจุดเริ่มต้นของหายนะแห่งชีวิตก็เป็นไปได้

3

“พีคาร์ิตาแกลิ่งแพ้หญิงแบบนี้ไม่สนุกนะคะ” ชูราญาห์โวยเบาๆ เมื่อเธอชนะเกมหมากรุกอีกเป็นหนที่สาม จับได้แล้วว่าคาร์ิตาแกลิ่งแพ้ ทำให้อีกฝ่ายหัวเราะน้อยๆ ก่อนจะเริ่มเก็บหมากรุกใส่กล่อง แล้วเก็บกระดานหมากรุกไว้ที่เดิม คาร์ิตากับชูราญาห์นั่งกันตามลำพังที่ระเบียง เพราะต้องการสมาธิในการเล่นหมากรุก ช่างๆ ตัวมีขนมมาคาลาและน้ำชาผสมน้ำผึ้งวางอยู่

“พีไม่ได้แกลิ่งแพ้เสียหน่อย ชูราญาห์เก่งมากต่างหากเล่า ถึงได้เอาชนะพีสามรอบซ้อนแบบนี้”

“อย่าเลยคะ พีคาร์ิตาเก่งจะตายไป” ชูราญาห์ว่า เจ้าหญิงคนสวยนั่งเอนกับเบาะอันโต บักกลางดงาม มือเรียวยหีบไอแพดขึ้นมาเปิดโปรแกรมออนไลน์ ก่อนจะอุทานเสียงเบา เมื่อเปิดโปรแกรมอีเมลแล้วเจอข้อความของเพื่อนที่ส่งมาบอกข่าวร้ายนิตินิต

“อ๊วย! โฉนหน้าจะแต่งงานแล้ว ส่งการ์ดมาให้หญิงด้วย อยากรไปจัง”

“เพื่อนที่มหาวิทยาลัยหรือจ๊ะ” คาร์ิตาเอ่ยถาม ชูราญาห์เป็นหญิงชาวไซราห์เพียงไม่กี่คนที่มีโอกาสได้ไปร่ำเรียนต่างประเทศ และชูราญาห์ก็คว้าใบปริญญามาได้ด้วยอายุเพียงแคสิบแปดปีเท่านั้น แต่แล้วหนทางของสาวน้อยอัจฉริยะก็ต้องจบลงด้วยการมาอยู่ในพระราชวังแห่งนี้

เนื่องจากว่าเธอเป็นเพศหญิง ตอนนี่ชูราญาห์อายุได้ยี่สิบสองปีเต็ม ซึ่งอยู่ในวัยที่เห็นควรต้องมีคู่ครองได้แล้ว แต่ชูราญาห์ก็รอดปลอดภัยมาโดยตลอด เพราะเธอปฏิเสธการดูตัวกับผู้ชายซึ่งบิดาหามาให้ ท่านเองก็ตามใจบุตรสาวคนเดียวอย่างชูราญาห์มาก แต่เมื่อสิ้นบิดาไป ครานี้แหละที่เจ้าหญิงแห่งไซราห์จะหนีบ่วงวิเวกไม่พ้น

“คะ แต่พี่ชายคงไม่ให้ไปแน่ๆ” ชูราญาห์เบ้าปากเล็กน้อย พร้อมกับถอนหายใจเฮือกใหญ่ เธอเหมือนกับนกน้อยในกรงทอง เมื่อจบการศึกษาแล้วเธออยากเรียนต่อ แต่บิดาก็เรียกตัวกลับไซราห์ อ้างว่าเธอเป็นผู้หญิง เรียนมากไปก็เท่านั้น ไม่มีประโยชน์อะไรสักเท่าไรหรอก เพราะต้องมาเป็นแม่บ้านแม่เรือน ออกเรือนมีสามีอยู่แล้ว ลูมาเรียนการเรือนดีกว่า นั่นยิ่งทำให้ชูราญาห์เบื่อมาก

ความที่ถูกบิตามารดาร์กและเอ็นดูมาก แต่ก็มีการอบให้ชูราญาห์ได้อยู่ เพราะชนบทรธรรมนิยมและวัฒนธรรมที่ดีล้อมกรอบไว้ทำให้หญิงสาวนี่ก็อดอัดในบางครั้ง เวลาที่เธอไปเรียนต่อจึงเป็นเวลาที่มีความสุขที่สุด เพราะได้หลุดออกจากกรอบที่ครอบไว้ การเกิดมาในชาติตระกูลสูงส่ง บางทีก็ไม่ได้ทำให้ชูราญาห์นึกภาคภูมิใจ กลับทำให้เธอเหนื่อยกับการต้องแบกเกียรติยศศักดิ์ศรีไว้บนบ่า เธออยากเกิดเป็นคนธรรมดาๆ มากกว่าเป็นเจ้าหญิงชูราญาห์แห่งไซราห์

“บางทีอีกไม่นานท่านพี่อาจจะให้อิสระน้องมากกว่านี้ก็ได้นะ ชูราญาห์”

“รอพระอาทิตย์ขึ้นทางทิศตะวันตกก่อนเถอะคะ พี่ชายถึงจะปล่อยให้หญิงไปไหนมาไหนได้ง่ายๆ ยิ่งไปต่างประเทศด้วยแล้ว ยิ่งไปกันใหญ่คะ หญิงคงหมดหวังได้ไปท่องเที่ยวในโลกกว้างแล้ว”

“ไม่หมดหวังหรอกชูราญาห์ ยังมีอีกหนทางที่จะทำให้น้องเป็นอิสระจากชนบทรธรรมนิยมของบ้านเรา ไปไหนต่อไหนได้ตามใจ ทำอะไรต่อมิอะไรได้ตามใจชอบ”

“ແหม...หนทางนั้นหนึงรู้คอะ แต่ว่า...” ชูราญ่าห์ทำหน้าบึ้ง มือที่เตรียมจะยกน้ำชาขึ้นจิบกลับวางกระแทกลงเสียงดังเล็กน้อย เพราะอารมณ์ภายในที่เริ่มเดือดขึ้นมา หนทางที่จะพ้นจากกรอบ การที่หนึงสาวชาวไซราห์จะได้มีอิสระเต็มที่ นั่นก็คือการมีสามี

“พี่ชายให้พี่คาริตามาเกลี้ยกล่อมอะไรหนึงหรือเปล่าคอะ คู่ดู่ตัวคนใหม่หรือเปล่า หนึงไม่รับนะคอะ ยังไงหนึงก็ยังไม่อยากแต่งงาน”

“ชูราญ่าห์” คาริตากัดริมฝีปาก ก่อนจะหลบตาชูราญ่าห์ที่กำลังมองจ้องมา ฝ่ายนั้นถอนใจแล้วเอ่ยเสียงหวาน แต่ฟังแล้วเข้มแข็งยิ่งนัก บ่งบอกว่าเจ้าตัวยืนยันในความตั้งใจหนักแน่นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องนี้

“น้องไม่อยากจะแต่งงานอะพี่คาริตา น้องอยากจะอยู่เฉยๆ หวังว่าสักวันพี่ชายคงจะยอมให้น้องไปช่วยงานบ้าง น้องจะดีใจมากที่สุดเลย เพราะวิชาความรู้ที่ได้ร่ำเรียนมาจะได้ใช้ประโยชน์เสียที ตอนนี้จะขึ้นสนิมหมดแล้วนะคอะพี่คาริตา”

“ชูราญ่าห์เป็นคนเก่ง ท่านพี่น่าจะเห็นความสามารถนั้น พี่ว่าน้องจะช่วยเหลือบ้านเมืองเราได้เยอะมากเลยทีเดียวละจ๊ะ”

“คอะ น้องก็หวังไว้แบบนี้” ชูราญ่าห์พยักหน้า เธออยากใช้ความสามารถของเธอเพื่อช่วยเหลือประชาชนชาวไซราห์บ้าง แต่นี่เธอไม่ได้ทำอะไรเลย นอกจากอยู่เฉยๆ ในวัง ปลูกต้นไม้ดอกไม้ เรียนวิชาการเรือนบ้างไปตามเรื่อง นั่งเล่น อ่านหนังสือ ถ้าจะไปไหนมาไหนก็ต้องมีคนตามไปเป็นโขง เป็นชีวิตที่น่าเบื่อมากสำหรับชูราญ่าห์ ตั้งแต่เรียนจบกลับมาสี่ปีนี่เธอไม่ได้ทำอะไรเป็นชิ้นเป็นอันเลยสักอย่าง นี่ก็หวังใจว่าพี่ชายจะยอมใจอ่อนในสักวัน แต่ก็ร้างเลือนเหลือเกินที่ซีคฮาฟส์จะยอมตามใจน้องสาว

“ทางเดียวที่พี่พอจะมองเห็นว่าท่านพี่จะยอมให้น้องได้ทำอะไรต่อมิอะไรตามใจชูราญ่าห์”

“พี่คาริตา...” เจ้าหนึงคนสวยลากเสียง พร้อมกับถอนใจออกมา

อีกເອື້ອກໄກຍໆ “ນ້ອຍບອກແລ້ວຍັງໄປລະຄະ ວ່ານ້ອຍຍັງມ່ອຍາກແຕ່ງານ”

“ມ່ອຍໄດ້ແຕ່ງານແຄ່ດູຕັ້ງເພຍໆ” ຄາຣິດາຮຸດອອກມາຈນໄດ້ວ່າເຮັດຕັ້ງໃຈ ຈະພູດອະໄກບນ້ອຍສາມີ “ທ່ານພ້ອຍາກໃຫ້ນ້ອຍໄປງານເລີຍຂອງຊີຄອາເຫມັດ ຊີຄແຫ່ງວາຕາມດ້ວຍ”

“ຊີຄແຫ່ງວາຕາມ ພ່ອມ່າຍເມີຍຕາຍຫມາດໆ ນັ້ນຫຼືອະ” ຄຳພູດຂອງ ນ້ອຍສາມີຫ້າໃຫ້ຄາຣິດາຕິງກັບທ່າຕາໂຕ ເອັ້ມມ່ອຍໄປເຍິກແຂນຊູຣາຍາຫ້ອຍ ອດມ່ອຍໄດ້ ອີກຝ່າຍແສຣັງຣັອງໂອດໂອຍເສີຍດັງຈນນ່າຫມັ້ນໄລ້

“ພູດແບບນີ້ໄດ້ຍັງໄປກັບຊູຣາຍາຫ້ ໄປເອາຂ່າວນີ້ມາຈາກໄກນ”

“ໂລກອອນໂລນຍັງໄປລະຄະພ້າຄາຣິດາ” ຊູຣາຍາຫ້ຍັ້ມເຈ້າເລ່ຫ້ ເຮເປັນ ສາວສ່ມຍໄກມ່ຫ້ເກາະຕິດໂອຫ້ມາກອຍູ້ມ່ໃຫ້ນ້ອຍ ເຮາະບາງຫ້ກິເງາມາກກັບ ກາຫ້ຕ້ອຍອຍແບບນີ້ ເຮຈິງໃຫ້ມັນຕິດຕ້ອຍກັບເພ່ອນເກ່າບ່າງ ຫຼືໃຫ້ຄວາມຮູ້ ຫ້ຳເຣີຍນາມໃນກາຫາເງິນຫອຍເລັກໆ ນ້ອຍໆ ໃຫ້ຕນອຍ ດອຍຫ້ມ່ອຍໄດ້ເຮື້ວູ້ວ່າ ເຈ້າເຍິງແຫ່ງໄສຣາຫ້ທ່າອະໄກໃນຮ່າງວ່ນບ່າງ

“ໂອ...ຂ່າວແບບນັ້ນມີດ້ວຍຫຼືອະ”

“ຍິງກ່ວານີ້ກິມ່ອຍພ້າຄາຣິດາ ຈະເອາຊຸບຊືບຂນາດໄກນກັບລະຄະ ຫຍິງຫາ ໃຫ້ອ່ານໄດ້ນະຄະ ມີແມ່ກະທັ່ງວ່າ...” ຊູຣາຍາຫ້ແມ່ມຣິມຝີປາກເລັກນ້ອຍ ພລາງ ຫ່າຕາວາວ

“ແມ່ກະທັ່ງໃນວັງຂອງເຮາກິມ່ອຍ ເຂາຕິງວ່າບາງຫ້ຄວາມລັບກິມ່ອຍ ໃນໂລກ”

“ໂອ...” ຄາຣິດາອ້າປາກຄັງ ກ່ອນຈະສ່າຍຫນ້ານ້ອຍໆ “ມ່ອຍດີກ່ວາ ຊູຣາຍາຫ້ ພ້າມ່ອຍສນໃຈເຣື່ອຍແບບນີ້ສັກເທ່າໄກຫຼອກ ນ້ອຍກິເຄອະອຍໄປ ຊຸກຂນ ຍຸງເຣື່ອຍຂອງຄນອື່ນນັກເລຍ ມ່ອຍດີຫຼອກ”

“ບາງເຣື່ອຍກິຄວຣຈະຮູ້ຈະເຫັນໄວ້ບ່າງນະຄະ ຕິງຈະເປັນຂ່າວໂຄມລອຍ ແຕ່ ເອາໄວ້ເພ່ອຍຮວັງຕັ້ງ” ຫຍິງສາວວ່າເປັນປຣິດນາ ເຮມອຍຫນ້າພ້າສະໄກ້ແລ້ວ ແມ່ມຣິມຝີປາກ

“ພ້າຄາຣິດາ ບາງເຣື່ອຍຫຍິງກິຄິດວ່າພ້າຄວຣຈະແຫ້ງບ່າງນະຄະ ມັນເປັນ

สิทธิ์ของพี่ หมายถึงเรื่องพี่ชายนะค่ะ ต้องให้พี่ชายแบ่งเวลามาให้บ้าง”

“เอ่อ...” คาริดาก้มหน้าลงต่ำ เพื่อซ่อนน้ำตาที่คลอขึ้นมา เธอยู่ในศาสนาที่อนุญาตให้ผู้ชายมีภรรยาได้ถึงสี่คน สั่งสอนอบรมกันมาในกรอบว่าต้องใจกว้าง แต่บางหนเธอก็นึกน้อยใจสามี ที่ไม่มีเวลาให้เธอเลยตั้งแต่รับมาลิกะห์เข้ามาเป็นชายา

“ไม่เป็นไรหรอกชูราญาห์ ดีแค่ไหนแล้วที่ท่านพี่มีแค่น้องหญิงกับพี่นะ ไม่เหมือนคนอื่นฯ”

“แบบนี้อย่างไรเล่าคะ น้องถึงไม่อยากแต่งงาน” ชูราญาห์เบ้าปาก แม้จะได้รับการสั่งสอนอบรมมา แต่เธอก็ยังนึกค้าน เพราะไปอยู่ในโลกเสรีมานั่นเอง เธอรับไม่ได้หากว่าสามีของเธอมีคนอื่นนอกเสียจากเธอ ชูราญาห์ปักใจเชื่อในเรื่องความรักนักหนา เธอใฝ่ฝันถึงความโรแมนติก เพราะบิดาของเธอก็มีมารดาเพียงคนเดียวไม่ได้รับชายารองเข้ามาเพิ่มก่อนจะเสียชีวิตไปพร้อมกันด้วยอุบัติเหตุ พวกท่านทั้งสองดูรักและมีความสุขกันมาก

“แต่บางที บางเรื่องก็ห้ามไม่ได้หรอกนะชูราญาห์ บางเรื่องมันเป็นเรื่องหน้าที่” คำพูดของคาริดาสะกิดใจเธอยิ่งนัก

ชูราญาห์ถึงกับหน้าเสียเล็กน้อย เธอมองหน้าของพี่สะใภ้ แล้วถามเสียงแผ่ว

“พี่คาริดาหมายความว่าอย่างไรคะ มีอะไรหรือเปล่า ที่มากกว่าแค่การดูตัว”

“น้องก็รู้ว่าตามเป็นเมืองใหญ่และมากอิทธิพล กองทหารที่นั่นเกรียงไกรนัก ขณะที่เราเป็นแค่เมืองเล็กๆ งานเลี้ยงที่จัดขึ้นหนนี้ทางโน้นมีประสงค์มาเองเลยนะชูราญาห์ ถ้าน้องไม่ไปตามคำเชื่อเชิญพี่กลัวเหลือเกินว่า...”

“อ้อ...” ริมฝีปากอิมขบเข้าหากันทันที นัยน์ตากลมใสเป็นประกาย วาบวับอย่างไม่พอใจ แต่สมองของเธอเริ่มคิดตรึกตรอง ทำให้ชูราญาห์

ไม่อาจจะโพล่งถ้อยคำออกไปได้ตามใจนึก นี่กระมัง การที่มียศศักดิ์
ตระกูลสูง บางครั้งก็ไม่อาจจะทำอะไรได้ตั้งใจนึกเพราะสิ่งที่แบกไว้บนบ่า
หนนี้เธอฟังแล้วก็รู้สึกได้เลยว่าจะเกิดอะไรขึ้น หากเธอไม่ไปตามคำเชื้อเชิญ
งานเลี้ยงนั้น ความจริงก็เหมือนกับการดูตัวกลางๆ นั้นแหละ เธอเคย
เห็นหน้าตาของซีคอาเหม็ดแล้ว เพราะเหตุผลนี้แหละ ชูราญาร์ถึงไม่อยาก
ไป

“น้องเข้าใจแล้วละค่ะพี่คาริดา”

“ชูราญาร์” มือเรียวยาวจับมือของน้องสามมีมาบีบ แล้วเอ่ย
ปลอบโยนเสียงนุ่มนวล เธอเข้าอกเข้าใจและสงสารชูราญาร์อยู่ไม่น้อย
กับเรื่องหนนี้ คาริดาเองรักชูราญาร์เหมือนกับน้องสาวแท้ๆ เข้าใจดีว่า
อีกฝ่ายต้องฝืนใจมากแค่ไหน ชูราญาร์รักอิสระและช่างฝันนัก

“น้องอย่าเพิ่งตื่นตกใจไปเลย อาจจะไม่มီးอะไรก็ได้ ถ้าซีคอาเหม็ด
ไม่ตั้งใจในตัวน้อง ก็ไม่มีอะไรที่เราต้องหวาดเกรง งานวิวาห์อาจจะไม่
เกิดขึ้น”

“พี่คาริดาหมายความว่า...” ชูราญาร์ทำตาโต คาริดายิ้มน้อยๆ เธอ
รับหน้าที่มาจากซีคซาฟส์เพื่อเกลี้ยกล่อมชูราญาร์ให้ยอมไปดูตัว แต่ก็ไม่ได้
ได้หมายความว่าต้องเกลี้ยกล่อมให้ชูราญาร์ทำตัวดีเรียบร้อยน่ารัก
เพื่อให้ซีคอาเหม็ดพอใจเสียหน่อย

“ทำตามที่ตัวเองเห็นชอบเลยจ๊ะชูราญาร์ พี่เชื่อว่าน้องฉลาด
เรื่องที่จะไปงานเลี้ยงของซีคอาเหม็ด พี่คิดว่าน้องสมควรจะไป แต่จะไป
แบบไหน น้องก็น่าจะตอบตัวเองได้ดี”

“ค่ะพี่คาริดา” ชูราญาร์ยิ้มกว้าง เธอหรีตาลงอย่างเจ้าเล่ห์ บางที
คืนนี้เธออาจจะคิดแผนในการไปงานเลี้ยงของซีคอาเหม็ดว่าจะไปร่วมงาน
แบบไหน ให้ซีคอาเหม็ดประทับใจมากที่สุด

“เจ้าหญิงซุราฎาห์” ซิคอาเหม็ดพิมฟา พร้อมกับจับจ้องรูปที่

ปรากฏบนจอคอมพิวเตอร์ด้วยสายตาเป็นประกายชื่นชม ซิคฮาฟส์ส่งรูปของน้องสาวมาให้เขายลโฉมเธอได้อย่างเต็มที่ โดยไม่มีผ้าคลุมปกปิดใบหน้า รูปของเธอยามยิ้มแย้มช่างสวยติดตึงใจยิ่งนัก เขาปรารถนาจะปลดผ้าคลุมซีลาซึ่งคลุมเรือนผมของเธอออก แล้วลูบเรือนผมนิ่มสลวยด้วยมือของเขาเอง

ซิคอาเหม็ดยิ่งมองก็ยิ่งปรารถนาอยากได้เธอยิ่งนัก ความรู้สึกของเขาพลุ่งพล่านไปด้วยแรงกำหนด เพียงแค่ได้เห็นหน้าหวานๆ ตาสวยๆ สีนํ้าตาลเข้มเป็นประกายวาววับนั้น โอ...เขาแทบจะรอให้ถึงเวลาสองอาทิตย์ไม่ไหว ที่จะได้เจอหน้าเจ้าหญิงแห่งไซราห์ เขามีข้อตกลงบางอย่างกับซิคฮาฟส์ ซึ่งฝ่ายนั้นก็เหมือนจะรับข้อเสนอโดยดีเสียด้วย

ใครจะไม่รักกันเล่า...เขาเสนอเงื่อนไขสินสอดมากมายขนาดนั้น ซิคอาเหม็ดยิ้มน้อยๆ นี้ถ้าบิดาของเขา ซิคราฮิสรู้ว่าเขาทำอะไรลงไปแล้วละก็ คงไม่แคล้วโดนตำมามากมายแน่ๆ เคราะห์ดีที่สิ้นบิดาแล้ว วาดามกลายเป็นของเขาเมื่อปีที่แล้วนี้เอง เขากลายเป็นรัชทายาทอันดับหนึ่งเพราะได้จัดการ ‘คู่แข่ง’ ไปจนหมดสิ้น ตั้งแต่ที่บิดาเริ่มป่วยกระเสาะกระแสะ เกิดอุบัติเหตุกับเหล่าเจ้าชายแห่งวาดามซึ่งมีกันถึงสี่คนอย่างไม่คาดฝัน ทำให้บางคนเสียชีวิต บางคนพิการ ยกเว้นเจ้าชายอาเหม็ด ซึ่งขึ้นเป็นซิคต่อจากบิดา อุบัติเหตุอันน่ากังขา แต่ก็ไม่มีใครกล้าบิปาก

เขาดำเนินรอยตามบิดาอย่างไม่เพี้ยนผิด ในเรื่องการบริหารบ้านเมือง ตักดวง กอบโกย จะยิ่งกว่าเดิมเสียด้วยซ้ำกระมังเพราะความโลภ ตอนนี้วาดามร้อนเสียยิ่งกว่าตอนที่ราฮิสปกครอง คนรวย รวยมากขึ้น คนจน ยิ่งจนลงเรื่อยๆ ความเหลื่อมล้ำในสังคม ความเสื่อมโทรมอย่างหนักที่เกิดขึ้นเมื่อถูกปล่อยปละละเลย ยาเสพติด โจร โสเภณี กำลังเป็นปัญหาของวาดาม ซึ่งผู้ครองเมืองก็ไม่ได้สนใจอะไรนัก เมืองนี้เริ่มเสื่อมถอยลงมากไปทุกวัน

แล้วยิ่งตอนนี้ซีคอาเหม็ดก็ไม่มีอะไรในสมองเลยนอกจากหญิงสาวสวยบาดใจอย่างเจ้าหญิงซูราญาห์ แม้จะมีฮาเร็มส่วนตัวที่มีสาวๆ อยู่คอยปรนนิบัติหลายสิบคน แถมด้วยชายารอง แต่ซีคอาเหม็ดก็เหมือนจะลืมนั่นทุกคนไปเพียงแค่เห็นใบหน้าของเจ้าหญิงแห่งไซราห์

“มาเร็วๆ นะเจ้าหญิงของข้า” ซีคอาเหม็ดยังคงพรั่นพ้อกับรูปภาพเขาแทบจะทรนเวลาไม่นานแล้ว เจ้าหญิงแสนสวยแห่งไซราห์ จะอย่างไรก็ตาม เขาต้องได้เธอ

มาลิกะห์ยืมให้น้องสาวของสามี พร้อมกับมองกวาดไปทั่วเรือน
 ร่างงดงามในชุดคาฟตานสีม่วง บักลายดินทอง สีของเสื้อผ้าขับผิวขาวให้
 ดูสวยละเมียด ผมยาวตรงม้วนเป็นลอนใหญ่ พร้อมกับคาดริบบิ้นสีทอง
 ไว้ โบหน้าหวานตลกแต่งด้วยเครื่องสำอางแต่พองาม ยิ่งทำให้เจ้าตัวสวย
 หวานชวนมองมากขึ้น

“น้องหญิงสวยมากจริงๆ เลยจ๊ะ ชุดนี้เข้ากับสีผิวของน้องหญิง
 มากจริงๆ พี่ดูไม่ผิดเลยว่าน้องหญิงต้องใส่แล้วดูดี นี่พี่เลือกไว้ให้อีกสาม
 สีชุดนะจ๊ะ เอาไว้ใช้เวลาไปที่วาดตาม งานเลี้ยงหนนี้มีแต่แขกสำคัญๆ
 ท่านพี่ให้พี่เอาเครื่องเพชรมาให้น้องหญิงด้วย นี่จ๊ะ” เธอเปิดกล่องกำมะหยี่
 ให้สุรอาญาห์ เพื่อให้มองเห็นสิ่งที่อยู่ด้านใน สร้อยคอประดับด้วยอะเม-
 ทิสต์สีม่วงล้อมเพชร ทำเป็นรูปผีเสื้อ เป็นงานที่อ่อนช้อยและวิจิตรมาก

“สร้อยเส้นนี้พี่สั่งทำมาพร้อมๆ กับของพี่เพื่อออกงานนี้โดยเฉพาะ
 ของพี่ใช้มรกตกับไพลินนะจ๊ะ ของน้องหญิงมีอีกเส้นที่ยังไม่เสร็จเป็น
 หับทิม น่าเสียดายจังที่พี่หญิงไม่ได้ไปกับพวกเรา” ประโยคหลังหันมา
 มองหน้าคาริดา แม่น้ำเสียงนั้นอ่อนหวาน แต่นัยน์ตาเจือแววยัยหยันไว้
 เธอหยิบสร้อยคอขึ้นมา พร้อมกับหมุนร่างของสุรอาญาห์ให้หันหลัง ก่อน
 จะสวมสร้อยให้อย่างเบามือ

“สวยจริงๆ เข้ากับชุดดีมากเลยจ๊ะ” มาลิกะห์เอ่ยชมอีกหน

ชูราญาห์มองตนเองในกระจกเงาบานสูง เงาสะท้อนนั้นทำให้เธอดูสวยมากจริงๆ ในชุดคาฟตาน แต่อารมณ์ด้วยความหมั่นไส้คนที่แต่งตัวให้เลือกข้าวของให้อย่างมาลิเกาะห์ ทำให้ชูราญาห์หรีตาลงเล็กน้อย ก่อนจะแสรังถอนใจพร้อมกับยกไหล่ พลางทำปากเบี้ยว หมุนตัวไปมาตรงหน้ากระจก แล้วส่ายหน้าเล็กน้อย

“หญิงว่าสิมันดูสะอาด อู๊ย!” ชูราญาห์ทำตาโต แล้วเอามือปิดปากมาลิเกาะห์เบิกตากว้าง แก้มเป็นสีเรื่อ นัยน์ตาฉายประกายวาววับด้วยความไม่พอใจทันที ชูราญาห์ยกไหล่ ก่อนจะตรงไปคล้องแขนคาริดา แล้วหันมามองหน้ามาลิเกาะห์ยิ้มๆ

“แบบนี้หญิงคิดว่าแต่งไปงานคงไม่เหมาะ หญิงขอใส่ไปเดินเล่นที่ตลาดดอกไม้ดีกว่าละ ไปกันเถอะคะที่คาริดา เราให้คนรถพาไปเที่ยวกัน” ชูราญาห์ว่าแล้วดึงพี่สะใภ้จากไปอย่างรวดเร็ว ทิ้งให้มาลิเกาะห์มองตามหลังด้วยสายตาทุ่นๆ เธอกำมือเข้าหากันแน่น แล้วกัศริมีปีกจกจนเจ็บ

“นังเด็กเมื่อวานซืน กล้าตีนกนะ แต่ปากกล้าไปได้อีกไม่นานหรอกนะ...แกก็จะได้หุบปากของแกไปตลอดกาล นังชูราญาห์”

“นายหญิงเจ้าคะ ชุดที่เหลือช่างเอามาส่งแล้วคะ” เสียงของนางกำนัลดังขึ้น มาลิเกาะห์หันไปมองฝ้ายนั้นด้วยนัยน์ตาวางๆ ก่อนจะทำเสียงแหว

“เอาไปเก็บสิยะ ในห้องของข้านะแหละ”

“แต่นายหญิง เอ่อ...มีชุดของเจ้าหญิงชูราญาห์ด้วยนะเจ้าคะ”

“เอาไปไว้ที่ห้องของข้าทั้งหมดนั่นแหละ ถ้ามอะไรมามากมายจริงๆ ไป” เสียงท้ายดังแหลมแสบแก้วหูขึ้นมาเลยทันที ทำให้ฝ้ายนั้นรีบลงลานออกไปอย่างรวดเร็ว

โทรศัพท์ส่วนตัวของมาลิเกาะห์ดังขึ้น ชายาแห่งซิคฮาร์ฟส์หรีตาลงเล็กน้อย มองกวาดไปรอบๆ ห้อง ตอนนี้นี่ห้องนี้มีเพียงเธอกับนางกำนัลประจำตัวอีกคนหนึ่ง หญิงสาวกอดรับสาย พร้อมกับเอ่ยตอบรับเบาๆ

ในเวลานี้คนที่โทรศัพท์มาหาเธอมีเพียงคนเดียวเท่านั้น เพราะได้นัดหมายเวลากันไว้เรียบร้อยแล้ว

“ว่ายังไง คีบหน้าไปถึงไหนแล้ว”

“ขำติดต่อกันไว้เรียบร้อยแล้วนายหญิง รอเพียงเวลาที่เหมาะสมเท่านั้น” ปลายสายตอบกลับมา มาลิกะห์หรีตาลงแล้วยิ้มกว้าง พร้อมกับเอ่ยเสียงหวานและเบาเพื่อไม่ให้คนได้ยินถ้อยคำสนทนาระหว่างเธอกับปลายสาย

“ตลาดดอกไม้ใกล้กับพระราชวัง นี่แหละเหมาะสมที่สุดแล้ว”

“ได้ครับนายหญิง”

“จัดการให้สาบสูญ ดวงดาวจะต้องดับสิ้นไป ไม่มีทางมาส่องแสงที่ไซราห์ได้อีก”

“ครับ นายหญิง”

“หึๆ” มาลิกะห์หัวเราะเบาๆ เมื่อวางสายเรียบร้อยแล้ว นัยน์ตาเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว เพียงนึกถึงจุดจบแห่งดวงดาวอย่างซุราญ่า¹

‘เท่านี้แผนการของเธอก็จะสำเร็จไปอีกขั้นหนึ่งสินะ’ มาลิกะห์นึกในใจอย่างยินดี ชนวนที่เธอจุดให้ปะทุ มันจะต้องก่อผลให้มากมายมหาศาลแน่นอน ในเมื่อซีกแห่งวาทามอยากได้ของกำนัลจากไซราห์ แต่เมื่อไม่มีสิ่งนั้นไปกำนัล ทั้งที่รับผลประโยชน์มาแล้ว หนนี้จะเกิดอะไรขึ้นกันนะ เพียงคิดมาลิกะห์ก็ยิ้มกว้างขวาง สิ่งที่เธอหมายมั่นคงใกล้จะสำเร็จในไม่ช้า

“หญิงละเอื่อมระอาพี่มาลิกะห์ พี่คาริดาทนได้อย่างไรกันคะ จอเลาะขนาดนั้น แต่ดูก็รู้ว่าไม่จริงใจ อยู่ด้วยแล้วหญิงคันคะเยอไปหมดเลยทั้งตัว”

¹ซุราญ่า ในภาษาอาหรับแปลว่าดวงดาว

“ซุรฎาฎาห์” คาริดาเอ็ดน้องสาวสามีเบาๆ แต่ก็อดยิ้มไม่ได้ ตอนนี้อยู่ที่ สองคนอยู่ในตลาดดอกไม้ แถบย่านตรอกอากาเลียห์ ซึ่งอยู่ใกล้ๆ กับพระราชวัง ตลาดดอกไม้ที่ว่าก็คือตลาดนัดที่ขายของกิน ของใช้ ให้แก่บรรดาสาว ๆ ชาวไซราห์ ที่นี่มีเฉพาะผู้หญิงมาเดินจับจ่ายซื้อของ และเป็นแม่ค้า เหมือนกับเป็นสิทธิพิเศษสำหรับผู้หญิง ที่จะมีอิสระเสรีได้เต็มที่ พวกเธอต่างอวดความสวยงามของเสื้อผ้ากันโดยไม่มีผ้าอาบายาปกคลุม เหมือนเป็นดอกไม้หลากสีที่เบ่งบานกลางทะเลทราย

การมาของสองคนสำคัญอย่างซุรฎาฎาห์และคาริดา มากันแบบเงียบๆ ไม่ได้มาแบบเป็นทางการ เจ้าหญิงน้อยแห่งไซราห์มักจะทำตัวซุกซนแบบนี้เสมอๆ จนคาริดาคำรามจะห้าม พวกเธอมีเพียงองครักษ์ซึ่งเป็นผู้หญิงติดตามมาด้วยสองสามคนเท่านั้น เพราะที่นั่นขึ้นชื่อเรื่องความปลอดภัย ไม่มีประวัติว่ามีคดีโจรขโมยอะไร และมีสินค้ำให้เลือกดูละลานตา

“ก็จริงๆ นีละ โอ๊ย...พี่คาริดานะพี่คาริดา หญิงละซัดใจแทนจริงๆ” ซุรฎาฎาห์ก่อกองตาไปมา เมื่อนึกถึงพี่สะใภ้ของเธอก็อีกคน ซึ่งเธอรู้สึกตรงกันข้ามกับคาริดา นั่นก็คือทั้งหมั่นไส้และไม่ชอบขึ้นหน้า มาลิกะห์เข้ามาเป็นชายาของพี่ชายเธอไม่นานก็ทำให้อะไรๆ หลายๆ อย่างเปลี่ยนแปลงไปในเรื่องความสัมพันธ์กับคาริดา พี่สะใภ้ที่เธอรักราวกับพี่สาวแท้ๆ

ซิคฮาฟส์ดูจะไม่ใคร่สนิทสนมกับน้องสาวอย่างซุรฎาฎาห์สักเท่าไร เพราะความที่ซุรฎาฎาห์อายุห่างจากเขามาก แต่เธอก็ยังรู้สึกดี ๆ กับท่านซิค ซิคฮาฟส์อายุห่างกับเธอเกือบยี่สิบปี เธอกับซิคฮาฟส์เป็นพี่น้องต่างมารดา กัน มารดาของซิคฮาฟส์เสียไปก่อนที่ท่านพ่อจะรับมารดาของเธอเข้ามา และมีซุรฎาฎาห์ ตอนนั้นซิคฮาฟส์ก็เติบโตใหญ่เจริญวัยมากแล้ว จึงไม่ค่อยจะมาคลุกคลีกับน้องสาวต่างมารดา เนื่องจากเขากำลังอยู่ในช่วงช่วยบิดาทำงานบ้านเมือง จนท่านซิคเสียชีวิตลง งานของซิคฮาฟส์ก็ยิ่งล้นมือสายสัมพันธ์ของสองพี่น้องดูเฉือจาง มีเพียงคาริดา ที่แม้จะเป็น

พี่สะใภ้ทว่ารักใคร่และเอ็นดูชูราญาน์หนัก เธอจึงกลายเป็นเหมือนพี่สาวที่ชูราญาน์ไม่เคยมี หญิงสาวจึงรักคาริตามาก เมื่อมีมาลิกะห์เข้ามาเป็นชายนาง นั้นก็ทำให้ชูราญาน์นึกโมโห เพราะมาลิกะห์ดึงทั้งเวลาและความรักของชีคฮาฟส์ไปครอบครองไว้คนเดียวเสียจนหมด

“ช่างเถอะ” คาริตาว่าแล้วยิ้มเศร้า เธอเคยชินเสียแล้วกับความรู้สึกถูกละเลย หวังไว้ในใจลึกๆ ว่าสักวันสามีจะหันกลับมาให้เธอบ้าง เธอรู้ตัวดีว่าสู้มาลิกะห์ไม่ได้ เพราะมาลิกะห์ทั้งสวย มีเสน่ห์ มีความสามารถ และฉลาดเฉลียว ช่วยงานชีคฮาฟส์ได้หลายอย่าง แต่เธอเล่าจะทำอะไรได้ นอกจากงานเย็บปักถักร้อยและงานบ้านงานเรือน ชิคคาอย่างเธอไม่คู่ควรจะเป็นชิคคาของสามีเลยสักนิด เมื่อมีมาลิกะห์มาเป็นตัวเปรียบเทียบ

“ช่างเถอะได้ยังไงกันคะพี่คาริตา” ชูราญาน์ยื่นจมูก “ทุกวันนี้คนเขาคิดกันแล้วกระมังว่า พี่มาลิกะห์เป็นชิคคาแห่งไซราร์ เพราะออกงานกับท่านพี่บ่อยมาก เอ้อ...ดูคราวไปงานที่วาดามหนนี้สิคะ พี่ชายก็ให้พี่มาลิกะห์ไป แทนที่จะเป็นพี่หญิง งานระหว่างประเทศแบบนี้ ความจริงต้องเป็นชิคคาไปไม่ใช่ชายา”

“สร้อยหินนี้สวยดีนะ” คาริตาชวนคุยไปเสียเรื่องอื่น เพราะไม่อยากให้ชูราญาน์พูดถึงเรื่องนี่ให้ต้องสะท้อนใจ

“พี่คาริตา” ชูราญาน์ถอนใจเฮือก เมื่อเห็นว่าพี่สะใภ้ทำท่าว่าไม่ใส่ใจ พร้อมกับพาเธอเดินไปที่ร้านขายเครื่องประดับหิน ฝ่ายนั้นหยิบสร้อยหินขึ้นมาแล้วทาบกับคอของชูราญาน์ พลางเบิกตาเล็กน้อยเมื่อเพิ่งสังเกตเห็นว่า น้องสามียังคงสวมสร้อยเพชรเส้นนั้นอยู่ ไม่ได้ถอดเก็บไว้ก่อนออกมา เธอจึงเคลื่อนกายเข้าไปใกล้ แล้วกระซิบเบาๆ

“ชูราญาน์ น้องลืมถอดสร้อยเพชรออกนะจ๊ะ”

“เอ” หญิงสาวอุทาน แต่แล้วก็มองไปรอบๆ พลางยิ้มกริ่มเมื่อเห็นหญิงคนหนึ่งเดินผ่านเธอไปก็สวมเครื่องประดับคล้ายเพชรเม็ด

ใหญ่กว่าเธอเสียอีก ปรกกายแพรวพราวมาก แต่ก็ดูรู้ว่าไม่ใช่ของแท้ หญิงสาวจึงกระซิบตอบพี่สะใภ้เบาๆ

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ สาวๆ แถวนี่ก็นิยมใส่กัน เม็ดใหญ่กว่าของหญิงอีก ไม่มีใครคิดว่าเป็นของแท้หรอกค่ะพี่คาริดา ใครจะใส่เพชรมาเดินตลาดดอกไม้”

“นั่นสิ”

“ทางนั้นน่าจะสนใจค่ะพี่คาริดา” ชูราญาห์อุทานด้วยความตื่นเต้น เมื่อเห็นป้ายร้านขายอาหารต่างชาติ ซึ่งตอนนั้นมีคนรอคิวกินกันคับคั่ง

“อะไรนะ” เธอมองตามน้องสาวสามีอย่างสนใจเช่นกัน เมื่อเห็นว่าคนขายเป็นหญิงคล้ายชาวเอเชีย อาหารหน้าตาแปลกๆ ที่พวกเธอไม่เคยเห็นมาก่อนวางขายในตลาดดอกไม้ซึ่งกำลังได้รับความสนใจเสียด้วย

“เห็นเขาติดป้ายว่า อาหารจีนนะค่ะ เอ...น่าลองนะค่ะพี่คาริดา”

“น่าจะใจนะ” คาริดาได้กลิ่นหอมๆ นั้นแล้วก็กลิ่นน้ำลาย พลังหันมาชวนสององครักษ์สาวผู้ติดตามให้เข้าไปในร้านเพ็งลึกๆ นั้นด้วยกัน

อาหารหน้าตาแปลก รสชาติจี๊ดจ๊าดไปสักนิด แต่ก็อร่อยดีเมื่อได้ลองลิ้ม สาวๆ องครักษ์ลองชิมหมีผัดกันถึงสองสาม ส่วนคาริดากับชูราญาห์ลองชิมกันคนละชาม ชูราญาห์สั่งกลับบ้านด้วย เพราะอยากให้ใครหลายๆ คนได้ลองชิมดู

“งานนี้หนูอาจคงไม่อยากจะพลาดค่ะ ของกินอร่อยๆ หญิงชวนมาก็ไม่ยอมมา บอกว่ายังดูซีริลล์ไม่จบ น่าตีใหม่ละค่ะพี่เลี้ยงของหญิงคนนี้”

“ทำทางหนูอาจจะชอบเอามากจริงๆ ถึงกับยอมละทิ้งหน้าที่ แบบนี้ไม่ได้เลย น้าลุงโทษน้า”

“ความจริงหนูแอบบ่นๆ ว่าปวดตามเนื้อตัวด้วยนั่นแหละค่ะ หญิงให้หม่อมมาดูอาการ ห้ามออกมาซ่าข้างนอก ให้พักดูซีริลล์หนึ่งวันนะค่ะ” ชูราญาห์รีบแก้ต่างแทนพี่เลี้ยงคนสนิททันที เมื่อคาริดาว่าเอาแบบนั้นทำให้พี่สะใภ้ยิ้มกว้าง แล้วคล้องแขนเข้ากับแขนของน้องสาวคนสวย

“พี่ไม่กล้าไปลงโทษอะไรนูอาห์หรอกจ้ะ รู้ๆ กันอยู่ว่านูอาห์ทำหน้าที่ของตัวเองได้ดีแค่ไหน ถ้ามีการจัดประกวดพี่เลี้ยงตัวอย่าง พี่ก็คงจะส่งนูอาห์ของเราให้แหละเข้าประกวด”

“แหม...อย่างนั้นเลยหรือคะ แต่นูอาห์ก็น่ารักและแสนดีกับหญิงจริงๆ แม้จะเจ้าระเบียบไปสักนิด แต่หญิงก็รักนูอาห์มาก อ้อ...พี่คาริดาด้วยนะคะ หญิงรักพี่คาริดามากเหมือนพี่สาวแท้ๆ เลย จะยกเว้นก็แต่พี่มาลิกะห์ที่ยังไม่ค่อยรักและหมั่นไส้” คนพูดกอดแขนของคาริดาแน่น คำพูดประโยคหลังเหมือนประชดนิชๆ ทำให้พี่สะใภ้แยมริมฝีปากยิ้มกว้าง

“แน่...ทำไมต้องไปว่ามาลิกะห์ด้วยล่ะจ๊ะ”

“ไม่ว่าไม่ได้หรอกคะ หญิงคนปาก” ชูราญ่าว่าหน้าตาย แล้วชี้ชวนให้พี่สะใภ้เดินต่อไปยังร้านค้า ซึ่งมีผ้าสวยๆ มากมาย เป็นผ้าทอและปักด้วยมือ

พวกเธอเดินเพเลิดเพลิน เพราะไม่ค่อยได้ออกมาเดินเล่นกันสักเท่าไร ข้าวของที่ซื้อมาเริ่มมากจนถือไม่ไหว ตอนนั้นแม้แต่คาริดากับชูราญ่าเองก็ยังหอบข้าวของในมือเต็มไปหมด ทั้งของใช้ของกินเล่น

“มาจ่ายตลาดเองแบบนี้ สนุกดีนะคะพี่คาริดา”

“แต่มาบ่อยๆ ไม่ได้ เข้าใจใช่ไหมจ๊ะ” คาริดารีบเบรก อีกฝ่ายหนึ่งหัวเราะคิกคัก ก่อนจะก้มมองตัวเอง ซึ่งวันนี้ไม่ได้อำพรางตนเหมือนทุกหนที่มาตลาดดอกไม้ เสื้อผ้าของเธอเป็นชุดคอฟฟานสีม่วงสวย ปักดั่งดงดาม มองดูก็รู้ว่านี่เป็นของมีราคา ไบหน้าหวานงดงามนั่นอีก ดั่งดูดูให้ตลาดดอกไม้ซึ่งมีแต่ผู้หญิงยังจ้องมองชูราญ่าด้วยความชื่นชม

“แหม...วันนี้หญิงสวยเร็ดขนาดนี้ ยังไม่มีคนจำได้เลยคะ มาบ่อยๆ ก็ได้ ไม่มีใครทำอะไรพวกเราหรอกคะ”

“นั่นแหละมันไม่งาม” คาริดาว่า พลังสายหน้าน้อยๆ กับความแก่นแก้วของชูราญ่า “เรากลับกันเถอะ ได้ของเยอะแล้ว เตียวจะมีดคำ”

พวกเธอทั้งสี่คนเดินมายังลานจอดรถ หญิงร่างใหญ่สองคนเดินสวนพวกเธอไป อะไรบางอย่างทำให้ซูราญาห์หันไปมอง เพราะความประหลาดใจในรูปร่างของหญิงที่สวมอาบายาคลุมตลอดตัวสองคนนั้น

“สองคนนั้นเป็นสาวที่ร่างตึกมากๆ โห...มีคนตัวโตกว่าบีนาอีกแะ” องค์กรักซ์สาวตัวโตที่เดินข้างหลังซูราญาห์ถึงกับส่งค้อนให้เมื่อโดนพาดพิง

“เจ้าหญิงละก็ หม่อมฉันก็ไม่อยากตัวโตแบบนี้หรือกระเจ้าคะ”

“ล้อเล่นน่าบีนา ถึงบีนาจะสูงใหญ่ แต่ก็สวยมากๆ นะ” คำปลอบนั้นเรียกรอยยิ้มจากบีนาได้เล็กน้อย พวกเธอเดินเกือบจะถึงรถที่จอดรออยู่แล้ว พลันก็บังเกิดเสียงดังสนั่นขึ้น

ตูม!

เสียงระเบิดด้านหลัง ทั้งเสียงกรี๊ดกร๊าดของผู้คนที่ดังลั่นด้วยความตื่นตกใจ ทำให้บีนารีบคว้าร่างของซูราญาห์เข้ามาเพื่อปกป้องตามสัญชาตญาณ ทั้งสองล้มลงไปกับพื้นด้วยกัน เธอจุกจนพูดไม่ออก เพราะกระแทกไปกับพื้นเต็มๆ ร่างเพรียวอยู่ในอ้อมแขนขององค์กรักซ์สาวร่างใหญ่

เปรี้ยง! เปรี้ยง! เปรี้ยง!

เสียงปืนดังขึ้นหลายนัด ซูราญาห์ได้กลิ่นคาวเลือดคละคลุ้ง หูอื้อไปหมด รู้สึกว่าบีนาชบลงกับชอกคอของเธอ หญิงสาวสมอ้ออึ้งด้วยความตื่นตกใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เธอมององค์กรักซ์ตั้งใจจะถามไถ่เมื่อคุมสติได้ ครั้นหันไปหน้าเป็นอนเลือดของบีนา เธอก็ตาเหลือกโพลงอ้าปากค้าง ก่อนจะร้องกรี๊ดออกมา

“มันอยู่ที่นี่” เสียงใครคนหนึ่งดังขึ้น ซูราญาห์ถูกกระซอกแขนขึ้นมา ร่างของบีนาเต็มไปด้วยเลือดถูกผลักออกจากร่างของเธอ ร่างใหญ่ยักษ์ในชุดอาบายารัดเธอไว้นั้น พร้อมๆ กับตะบับผ้าสกรปรกมาปิดที่ปากและจมูก กลิ่นของมันหนูนกก็ เมื่อสูดเข้าไปสติของเธอก็พร่าเลือน

“คนอื่นล่ะ” นี่คือเสียงสุดท้ายที่ซูราญาที่ได้ยินก่อนสติจะดับวูบ
“สามันให้หมด”
เปรี้ยว! เปรี้ยว!

5

ชายร่างใหญ่ในชุดเสื้อยืดสีขาว กางเกงยีนส์ซีด มีผ้าคลุมศีรษะ

ตามแบบชายชาวอาหรับ สวมแว่นกันแดดสีดำ มีหนวดเคราขึ้นตาม ลันกรามรคครีม ทำให้ใบหน้าดูเข้มคมยิ่งนัก เขายืนฟังรถจี๊ปอยู่ สายตามองไปยังทางที่ทอดยาว ไม่มีใครมีรถสัญจรสักเท่าไรนัก เพราะเป็นถนนที่ทอดไปยังเขตสิ้นสุดของเมือง เป็นถนนที่อยู่ติดกับทะเลทรายเว้งร้าง รู้กันดีว่าถ้ามาบริเวณนี้ต้องเตรียมน้ำมันให้พร้อม และเช็ครถให้อยู่ในสภาพดี เพราะถ้าเกิดอุบัติเหตุไม่คาดหมายขึ้นแล้วละก็ ต้องลำบากหนากว่าจะมีคนมาให้ความช่วยเหลือ และตอนนี้ก็มีแค่รถของเขาเพียงคันเดียวเท่านั้นที่จอดอยู่

แดดร้อนแผดจ้าจนแสบผิว แต่ก็ไม่ทำให้คนที่ยืนฟังรถจอดออก อยู่สะทกสะท้าน เขามองถนนที่ทอดยาวไปไกล เพื่อรอคอยใครบางคน รอคอยเวลานัดหมาย

เขามองนาฬิกาข้อมือ สีหน้าดูหงุดหงิดขึ้นมาบ้าง เมื่อฝ่ายที่นัดเวลามาถึงช้ามาก งานนี้เป็นงานสุดท้ายของเขา ชายหนุ่มจึงปรารถนาอยาก ให้สำเร็จลงโดยเร็ว เขาและเพื่อนอีกสองคนจะได้เป็นอิสระภาพเสียที่เสียงร้องของเหยี่ยวบนศีรษะ ทำให้ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นมอง ก่อนจะยิ้มกว้างเมื่อเห็นว่าเป็นเจ้าเหยี่ยวแสนรู้ที่ตนเลี้ยงไว้ ชายหนุ่มเป่าปากเป็นสัญญาณเรียกมัน เจ้าเหยี่ยวบินถลาลงมาทันที มันมาเกาะอยู่ตรงบ่าของ

เขาพร้อมกับส่งเสียงร้องเบาๆ ใช้จะงอยปากจิกที่บริเวณใบหูของเจ้านาย เป็นเชิงหยอกเย้า

“ว่าไงบ๊อสมาร์ จะตามไปด้วยหรือยังไงกัน ไม่ต้องหรอกหน้า ชูระของข้าบางทีอาจจะนาน ข้าไม่ได้เอาเนื้อแห้งติดมาหรอกนะ บินกลับไปหาชุนี้อัลดีกว่า” เจ้าเหี้ยยวส่งเสียงร้องเบาๆ ทว่ามันก็ยังอยู่ตรงนั้นไม่ไปไหน เขาหัวเราะน้อยๆ แล้วใช้มือลูบหัวของมันเบาๆ เขายังคงรอคอยต่อไป งานชิ้นสุดท้ายที่รับมอบหมายก็คือการ ‘ส่งของ’

ซึ่งไม่ใช่การส่งของธรรมดาๆ เลยแน่นอน อัลสถานไม่ได้ให้งานง่ายกับเขาขนาดนั้น งานสุดท้ายของซากิเป็นการไถ่อิสระภาพให้พวกเขาทั้งสามคน คงจะไม่ใช่เพียงแค่ขับรถข้ามไปยังชายแดนบาฮาเพียงอย่างเดียวแน่นอน เขาต้องกำจัดของที่ส่งด้วย

ซากิถอนใจเล็กน้อย พลังก้มมองมือของตนเอง เขาจะทำสิ่งนี้เป็นครั้งสุดท้าย จะยอมให้มือเปื้อนเลือดเป็นหนสุดท้าย เพื่อเพื่อนทั้งสองคน อิสระภาพครั้งนี้ซากิยอมทำงานนี้คนเดียว เพื่อนทั้งสองเองก็ต้องรับงานจากอัลสถานอีกคนละชิ้นเพื่อเป็นข้อแลกเปลี่ยนเช่นกัน

คนอย่างอัลสถานไม่ยอมให้พวกเขาหลุดพ้นได้ง่ายดายนักหรอกซากิขบกรามกรอด เขาเกรงนักกว่าอัลสถานจะไม่ยอมปล่อยพวกเขาไปโดยง่าย ถ้าเกิดตุกติกอะไรขึ้นมาแล้วละก็ เขากับเพื่อนๆ คงจะต้องเริ่มวางแผนรับมือไว้บ้างแล้ว

เขายืนรออีกสักครู่ใหญ่ รถคันหนึ่งก็วิ่งมาจอดเทียบ เจ้าเหี้ยยว บ๊อสมาร์บินจากไปเมื่อเห็นว่ามีคนมา ชายสองคนเปิดประตูรถลงมา หนึ่งในนั้นโยนกุญแจให้ซากิพร้อมกับเอ่ยเสียงหัวนๆ

“ของอยู่ในรถ พร้อมกับคำสั่งของที่เหลือ จัดการให้เรียบร้อยล่ะ”

“ครับ” ซากิรับกุญแจนั้นไว้ แล้วเดินไปที่รถแวนคันใหญ่ที่จอดอยู่ พร้อมกับส่งกุญแจรถจี๊ปของตนเองให้ทั้งสองคน ก่อนพวกนั้นจะขับรถจากไป ทิ้งให้ซากิยืนกักริมฝีปาก พลังถอนใจเล็กน้อย ก่อนจะตัดสติใจ

ก้าวขึ้นรถในที่สุด เขามองไปเบาะด้านหลังรถ มีถุงดำขนาดใหญ่วางอยู่ ซากีถอนใจอีกเฮือกใหญ่ แล้วสตาร์ทรถขับมุ่งตรงไปยังทางสู่ชานเมือง ภาษา เมื่อถึงรอยต่อระหว่างเขตแดนซึ่งมีแม่น้ำอัยญ์ขวางกั้น ที่นั่นจะเป็น จุดสิ้นสุดการส่งของ งานสุดท้ายของซากี

ชายหนุ่มเปิดเพลงดังลั่นรถ เหมือนจะกล่อมตัวเองไปเรื่อยๆ ไม่ให้คิดมาก ไม่ใช่ว่าซากีจะไม่เคยทำงานประเภทนี้มาก่อน แต่นั่นเขาทำ ตอนที่ออกช่วยปล้นและเมื่อเป็นเหตุจำเป็นเสียมากกว่า ทว่างานที่รู้ว่า ต้องจัดการเหยื่อแบบนี้นี้เป็นหนแรกของซากี เพราะเขามักจะเลี่ยงรับงาน แบบนี้เนื่องจากไม่อยากทำ

‘เอาน่า...ก็แค่เชือด จัดการเสร็จแล้วก็เรียบริ้อย เหยื่อคงไม่ทรمانักหรอก’ ซากีคิดในใจ เขากำมือกับพวงมาลัยแน่นเมื่อมองไปทางกระจก ด้านหลังอีกหน เกิดนึกสนใจอยากรู้เว็บหนึ่งว่า ‘คนคนนี้เป็นทำอะไรมาจนถึงมีศัตรูขนาดต้องมีคนมาสั่งฆ่า อาจจะเป็นพวกพ่อค้าขี้โกงขัดผลประโยชน์กัน การขัดแย้งขัดขาในวงการนักเลง หรือถ้าตรงกันข้าม... เกิดว่าเป็นคนดีเล่า’

ซากีสะบัดหน้าแรงๆ เพื่อไล่ความคิดดีชั่วที่เข้ามาเกาะกุมหัวใจไปเสีย แม้จะเติบโตขึ้นมาในกองโจร แต่ซาอิดก็สั่งสอนให้เขาเคารพรักในตัวพระอัลเลาะห์ เชื่อในกรรมดีกรรมชั่ว แต่นี่เป็นสิ่งที่เขาจะต้องทำเพื่อแลกกับบิสิรภาพ เขาขอมบาป เพราะไม่อย่างนั้นเขาจะต้องทำบาปไปอีกไม่จบสิ้นแน่ๆ และจะไม่ได้สานต่ออุดมการณ์ของซาอิด

เขาแหวะที่ปืมน้ำมันเพื่อเติมน้ำมันให้เต็มถัง ถูที่ใหญ่ที่เบาะหลังไม่เป็นที่สังเกตของใครสักเท่าไร ในवादามดูเหมือนผู้คนจะหมกมุ่นกับเรื่องของตนเองเสียเป็นส่วนมาก เพราะอยู่กันอย่างเร้นแค้นลำบาก จนทำให้คนแทบจะเป็นคนเห็นแก่ตัวหมดบ้านเมือง อีกไม่กี่กิโลเมตรเขาก็จะถึงชายแดนริมแม่น้ำอัยญ์แล้ว ซากีเลี้ยวรถไปทางที่เป็นทะเลทราย ซึ่งไม่มีคนเลือกเดินทางเข้าไปถ้าไม่รู้จักดี

“เอาตรงๆนี่ละวะ” ชายหนุ่มบ่นพึมพำกับตนเอง พร้อมกับจอตระตรึงบริเวณต้นกระบองเพชรที่ขึ้นแน่นหนา เขาคงจะส่งของลงบริเวณนี้แหละ โยนเข้าไปในดงต้นกระบองเพชร พวกสัตว์อื่นๆ จะได้ไม่มากัดกิน นี่คงเป็นความปราณีสุดท้ายของเขา

ซาก็เปิดประตูถนัดหลัง พร้อมกับลากถุงสีดำลงมา มันร่วงลงดังต๊อบเมื่อกระทบพื้นทราย เขาเ้ม้มปากเล็กน้อย ไหนๆ ฝ่ายนั้นก็ตายแล้ว จึงไม่อยากให้ทรมาณมากนัก เพียงแค่ลงมือตีหนึ่งทีก็จะจบงานนี้ ซาก็ดึงมือออกมาจากเอว ตัดสินใจใช้มีดกรีดถุงดำออก

ครั้นซาก็เห็นสิ่งที่อยู่ในถุงดำ ชายหนุ่มถึงกับตกตะลึง เมื่อปรากฏร่างสาวงามในชุดคาฟตานสีม่วงนอนสลบอยู่กับพื้น ใบหน้าสวยหวานชวนตะลึงล่อมกรอบด้วยเรือนผมสีดำขลับ แม้จะยังนอนหลับใหล เธอยังสวยถึงเพียงนี้

มือที่กำลังจะเงือง่าเตรียมเชือดเหยื่อตกลงในทันที ซาก็ยังคงมอง ‘ของ’ ที่ตนเองต้องจัดการด้วยสายตาเบิกโพลง เขาไม่เคยเห็นหญิงสาวสวยงามขนาดนี้มาก่อน เธองามราวกับนางฟ้านางสวรรค์ ใบหน้าเรียกรูปไข่ แต่งแต้มด้วยเครื่องหน้าเหมาะเจาะ ทั้งปากคอคิ้วคาง ผิวเนียนละเอียดขาวลออตา เขามองกวาดไปทั่วเรือนร่างอรชรนั้นแล้วกลืนน้ำลาย ซาก็ไม่เชื่อว่าไม่เคยเห็นผู้หญิง แม้จะอยู่ในกองโจรซาดิต เขาก็ยังเป็นหนุ่มเนื้อหอมคนหนึ่ง ซึ่งอัสนานมักจะต้อนรับสาวๆ เข้ามาให้ความสุขกับบรรดาลูกน้องในกองโจรบ่อยครั้ง แต่กับผู้หญิงคนนี้เธอสวยจริงๆ เหยื่อของเขากลายเป็นผู้หญิงตัวเล็กแบบบาง นอนสลบไร้ทางสู้ โอ...นี่เขาเป็นลูกผู้ชายที่ซาดิตภาคภูมิใจเหนือที่จะกระทำสิ่งนี้

ขณะที่ซาก็ลังเลอยู่ว่าจะแทงเหยื่อสาวให้ดับดินไปดีหรือไม่ เพื่อจบงานนี้เสียที การนิ่งของเขาและมัวแต่หลงรูปโฉมของเหยื่อนั้น ทำให้เหยื่อสาวค่อยๆ ปรีอตาขึ้นมาเมื่อياسลบหมดฤทธิ์ สิ่งแรกที่นัยน์ตากลมโคมมองเห็นหลังจากที่หลับใหลไปหลายชั่วโมงคือภาพของบุรุษหนุ่ม

หน้าคมเข็มถือมีดเงาแวบไว้ในมือ หญิงสาวเบิกตาโพล่ง แล้วร้องกรี๊ดขึ้น
สุดเสียงด้วยความตกใจ

“กรี๊ด!”

ซาก็ตะครุบเหยื่อสาวที่ทำท่าจะกระโจนหนีไว้ในอ้อมแขนแกร่ง
แล้วใช้มือหนาปิดปากเธอ ร่างอรรชรหอมกรุ่นในอ้อมแขนทำให้จิตใจของเธอ
เขวเต้นเตลิดอย่างน่าแปลกใจ ยิ่งมองสบกับนัยน์ตาใสแจ๋วสีนระริก ใจ
หนุ่มแห่งกองโจรผู้เกรียงไกรก็ใจสั่นไหว เขาจะฆ่าเธอลงไหมนะ ซาก็กลืน
น้ำลายพร้อมทั้งส่งเสียงข่มขู่ เมื่อคนในอ้อมแขนทำท่าจะดิ้นรน

“เสียบ! อย่ากตายนะหรือไง”

ซุราญ่าห์มองหน้าคนที่ขู่เธอ ซึ่งเห็นได้ไม่ชัดเจนเพราะหนวดเครา
รกเรื้อ และดวงตาที่ซ่อนไว้หลังแว่นกันแดด ตอนนี้อยู่ในพันธนาการ
รัดตัวของชายร่างกำยำ เหตุการณ์ที่เจอมาก่อนหน้าจะหมดสติทำให้
เจ้าหญิงแห่งไซราห์ผู้ฉลาดเฉลียวถึงกับนิ่ง แล้วหาทางเอาตัวรอดจาก
เหตุการณ์เฉพาะหน้านี้

อยากตาย...โอ๊ย...เธอไม่อยากตายหรอก แต่ที่เฝ้าหมอนี้ทำไมมันกำลัง
หาทางตายให้เธอต่างหากเล่า เสียงปืนเสียงระเบิดยังก้องอยู่ในหู โอ...
พี่คาริดาและองค์กรของเธออีก จะมีใครเป็นอะไรไหมนะ แล้วทำไมเธอ
ถึงมาอยู่ที่นี่

เธอเบิกตาโตมองหน้าโจรร้ายที่รัดพันธนาการเธอไว้ ฝ่ายนั้นส่ง
เสียงขู่ดังลอดริมฝีปากได้รูปมาอีกหน ทำให้ซุราญ่าห์แทบจะหัวใจวาย
ตัวแข็งนิ่งค้างเพราะตกใจ

“ถ้าเธอไว้วางเสียงดังนัก ฉันอาจจะตกใจตัวมีดฆ่าเธอได้ง่ายๆ
นะคนสวย”

“...”

เมื่อเห็นว่าเหยื่อสาวนิ่งเสียบ ซาก็จึงตัดสินใจปล่อยเธอออกจาก
พันธนาการ เขาไม่อยากกอดรัดเธอไว้นานไปกว่านี้ เพราะเกรงว่าอารมณ์

ฝ่ายต่ำที่มักจะสะกดกลิ่นได้ดีเสมอจะกลายเป็นเก็บกลิ่นไม่ไหว ซากก็ไม่
เข้าใจตนเองเหมือนกันว่าทำไม

ทันทีที่ได้อิสรภาพ ซูราญาห์ก็หันมาเผชิญหน้ากับชายร่างสูงจนเธอ
ต้องแหงนคอมอง เขาหน้าตานิ่งเฉยดูน่าเกรงขามยิ่งนัก ตัวก็สูงใหญ่
เหมือนยักษ์ ใบหน้ารกรกรัมไปด้วยหนวดเครา แถมยังยื่นถ้อมีดจังก้า ถ้า
เธอกระดุกกระดิกตัวแล้วละก็ เขาคงจะเฝ้าพรวดมาทำร้ายเธอแน่ๆ

“แกเป็นใคร” คำถามแรกที่ดังมาจากริมฝีปากสีเรื่อจิ้มลิ้ม ทำให้
ซากิ่งไปเล็กน้อย เพราะคิดว่าเขื่อน่าจะกริดร้อง โวยวาย หรือร้องขอ
ชีวิต มากกว่าจะมาถามไถ่ถึงชื่อเสียงความเป็นมาของเขา

“ทำไมต้องสนใจด้วยว่าฉันเป็นใคร ร้องขอชีวิตไม่ดีกว่าหรือ” ซากีว่า
พลางหรีตาลงแล้วมองกวาดไปทั่วร่างตงามอีกรอบ เทพีกกลางผืนทราย
ซัดๆ เรืองงามขนาดนี้ ถ้าเขาไม่เชื่อด ก็จับเธอไปขายในตลาดมืด
เขาคงจะได้เงินสูงลิ่ว ถ้าเกิดมีการประมุขหญิงสาวผู้นี้

“ทำไมฉันต้องร้องขอชีวิต” เจ้าหญิงผู้เด็ดเดี่ยวเซ็ดหน้าเมื่อตั้งสติ
ได้ มือเรียวกำเข้าหากันแน่น ในเมื่อเธอจะตายแล้ว เธอก็ไม่ขอตายอย่าง
หมาจนตรอก ขอตายอย่างราชสีห์ดีกว่า แต่ก่อนตายเธออยากจะรู้ความ
ผิดของตนเอง และอยากรู้ยิ่งกว่านั้นว่าผู้ร่วมชะตากรรมกับเธอเป็น
ตายร้ายดีอย่างไร

“ทำไมแกต้องจับฉันมา ใครเป็นคนสั่งแก พี่คาร์ตาและสอง
องครักษ์ของฉันด้วย แกเอาพวกเขาไปไว้ที่ไหน”

“ฉันรู้แค่ว่างานของฉันมีเพียงอย่างเดียว” ซากีซึกจะชอบในความ
ใจกล้าของแม่สาวตรงหน้าขึ้นมาเสียแล้ว ดูเธอไม่หวาดกลัว ว่าร้องขอ
ชีวิตแม้แต่น้อย เธอกลับมายืนจ้องเขาด้วยสายตากลมโตเป็นประกายวับ
เฮ้อ...แต่จะชอบอย่างไร เขาก็ต้องจัดการเธออยู่ดี

ซากีเอ๋ย...อิสรภาพของเขาและเพื่อนรักกวัก็มอรออยู่ตรงหน้า แต่
เขาจะมาใจแค้นหัวนโหวอะไรกับความสวดยสดตงามนี้ จัดการเธอ

ให้จับๆ จะได้เลิกตอปากต่อคำ โยนเธอลงไปในดงกระบองเพชรแค่นี้ก็
เรียบร้อย เขาจะได้ไปบอกกับอัสลานว่าจัดการส่งของแล้ว เท่านั้นเขาก็เป็น
อิสระจากบ่วงมัดหังปวง ลงมือเสีย...เสียงส่วนลึกบอกกับชายหนุ่ม

“พีคาร์ดา บีน่า และตาฟิดา แกทำอะไรพวกเขา”

“ไม่รู้ เพียงสิ่งเดียวที่รับงานมาก็คือฆ่าเธอเสีย”

“ฉันไม่ยอมตายง่ายๆ หรอกไอ้โจรถ่อย” เจ้าหญิงแห่งไซราห์ถึง
คราวบ้าเลือด เธอตรงเข้าแย่งมีดจากมือของซาก็ อารมณ์ประมาณว่าจะ
ตายแล้วก็ขอสู้จนหยดสุดท้ายดีกว่า เมื่อโจรหนุ่มเห็นอาการโผนเข้าหาก็ค
อดยิ้มออกมาไม่ได้ เขาตั้งรับเหยื่อสาวใจสู้ ยอมให้เธอทำร้ายให้พอใจ
แต่ซาก็ไม่สะดุ้งสะเทือนอะไรเลย แม้ก้าบั้นน้อยๆ ไร่ริ้วแรงจะทุบถอง
เตะต่อย ยื้อแย่งมีดอย่างสุดชีวิต

“โอ๊ย!” เมื่อเห็นว่าไม่อาจจะทำความเสียหายใดๆ โจรหนุ่มได้ เธอ
ก็กัดหมับเข้าที่ข้อมือซึ่งเขถือมีดอยู่ เล่นเอาซาก็ร้องลั่น ก่อนจะบีบปลาย
คางมนแรงๆ จนซุราญหาร้องครางเพราะความเจ็บ ยอมปล่อยเขาแต่โดย
ดี ทว่าเธอก็ยังไม่ละพยศ ทั้งเตะทั้งถีบ ซาก็ทิ้งมีดลงบนพื้นทราย หันมา
คว้าเธอไปกอดไว้เต็มรักแทน เริ่มโมโหกับการดิ้นรนต่อสู้ราวกับนาง
แมวป่าที่ก่อรอยแผลให้เขาไปทั้งเนื้อทั้งตัว ถ้ากลับไปกระโจมที่พัก
ทุกคนต้องหาว่าเขาไปรบกับแมวที่ไหนมาแน่ๆ เพราะรอยช่วนเต็มไปหมด

“แกงนักรอย่างนั้นหรือ ไหนๆ ต้องฆ่าแล้ว เอาของแถมอย่างอื่นด้วย
ดีกว่า ฆ่าไปเฉยๆ เสียตายแย่” ซาก็ว่า ความจริงเขาใจอ่อนไปเกือบครึ่ง
ก่อนแล้วกับคนตรงหน้า ตั้งใจจะปล่อยเธอไป อาจจะให้น้ำและอาหาร
เธอพอประทังชีวิต เขาไม่อยากจะฆ่าผู้หญิงสักเท่าไร ยิ่งผู้หญิงใจสู้แบบ
นี้ด้วยแล้ว ซาก็ก็เกิดความรู้สึกว่าชอบและไม่อยากให้เธอต้องสิ้นชีวิตไป
เพราะน้ำมือเขา เมื่อเธอพยศนักร เขาก็ตั้งใจจะสั่งสอนเล็กๆ น้อยๆ ก่อน
จะปล่อยตัว ไม่ได้คิดจะลงทัณฑ์จริงจัง

“อย่างนะ อย่า กรีด!” ซุราญหาร์ตะโกนสุดเสียง เมื่อฝายนั้นตัวดำดัด

เธอเข้าไปในอ้อมแขนหนาแกร่ง แล้วซบหน้าทีที่เต็มไปด้วยหนวดเคราลงมาบนต้นคอหอมกรุ่น มีน้อยๆ ตบเปรี๊ยะเข้าที่หน้าเขาจนแฉ่นดำกระเด็นหล่นลงบนพื้นทราย หน้าหันไปตามแรงตบ ก่อนจะหันขวับมามองคนตบด้วยนัยน์ตาเป็นประกายระยับ ชูราญาห์ทำตาโตเมื่อเห็นใบหน้าคมเข้มชัดๆ ส่วนคนถูกตบทำตาขวางใส่เธอ ความโมโหเริ่มเข้ามาแทนที่ความคิดอยากจะเล่นสนุกก่อนจะปล่อยแม่เหี่ยวตัวน้อยให้ไปตามทาง

“มันเจ็บนะ ยายตัวยุ่ง”

“ไอ้เลว ไอ้ชั่ว ไอ้...” เสียงสุดท้ายหายไป เมื่อริมฝีปากได้รูปกระแทกลงมาบนก้นปากอ้อมเหมือนกับจะลงโทษที่เธอแผลงฤทธิ์ โจรหนุ่มแห่งวาดตามไม่เคยถูกสาวไหนตบหน้ามาก่อน คนที่กล้าเป็นคนแรกก็ต้องเจอสิ่งสอนเสียหน่อย จะได้ไม่กล้าแบบนี้อีก

ชูราญาห์ถูกรัดพันธนาการในอ้อมอกแข็งแรง จนเธอแทบจะหายใจหายใจไม่ออก ริมฝีปากได้รูปประกบแนบแน่นกับก้นปากอ้อมสีเรื่ออย่างรุนแรง จนเธอได้ลิ้มรสเลือด แล้วค่อยอ่อนโยนลงเหมือนกับว่าเจ้าตัวรู้ตัว เมื่อได้สัมผัสกับความพิสุทธ์อ่อนหวาน

ความป่าเถื่อนดุต้นแปรเปลี่ยนเป็นความอ่อนหวานบาดแผลของน้ำผึ้งรวง ทำให้คนในวงแขนลั่นทิ่มด้วยความรู้สึกแปลกประหลาดที่เริ่มเข้าเกาะกุมหัวใจ เรือนร่างบอบบางแทบจะลุกไหม้เป็นไฟกับสัมผัสล่องเกินรูกล้ำที่ไม่เคยมีใครหาญทำมาก่อน ปลายลิ้นเร้าร้อนของโจรหนุ่มเข้าเกี่ยวพันทำความรู้จักกับความหอมหวานของก้นปากสีเรื่อ เจ้าตัวถึงกับสะท้านเพราะจูบซ้ำแรกซ้ำซ้อนนั้น

มือหนาสากเริ่มลูบไล้ไปทั่วเอวบาง จูบนั้นเริ่มดูดีมีลึกลงไปเรื่อยๆ เขากำลังสัมผัสสำรวจเรือนร่างของคนในอ้อมแขน เธอมีสัดส่วนงดงามและแสนจะยั่วใจชายเสียเลยเกิน ซากที่ปกติจะควบคุมตนเองได้ ดินกหนานในเรื่องของสิ่งยั่วใจประเภทนี้ วันนี้ และคนนี้ กลับเป็นข้อยกเว้น

ทั้งที่กำลังหันหลังหันขวาน เขาก็ยังมีอารมณ์ร้อนร้ายบางอย่างปะทุขึ้นมา
อย่างไม่น่าเชื่อ

“ปละ...ปล่อย” หญิงสาวเอ่ยห้าม เมื่ออีกฝ่ายถอนจูบเพื่อสูดลม
หายใจ ก่อนจะจับจูบหวานชานใจลงมาอีกครั้ง พร้อมกับมือใหญ่เริ่มลูบ
เลื่อนขึ้นมาตรงบริเวณที่หัวใจเธอเต้นอยู่ ซากที่หรีตามองคนในอ้อมแขน
อีกคน เธอสวยจริงๆ สวยหวานละเมียดละไม งดงามราวกับนางฟ้า

“ไม่” เสียงจากโจรหนุ่มตอบสั้นๆ และเอาแต่ใจ นัยน์ตาสองคู่มอง
สบกันเพียงชั่วครู่ ก่อนที่ฝ่ายชายจะปลดปล่อยให้หลุดลงจากบ่า มีอรุดชิป
ด้านหลังลง เผยผิวเนื้อล่อตาให้ประจักษ์แก่สายตาผู้ชม ชูราณูห์กำลัง
มีนงกับรสจุ่มพิศติ่มด่ำที่เพิ่งเคยเจอครั้งแรกในวัยสาว นัยน์ตาคมกิริบ
สะกดเธอไว้ อ้อมแขนแข็งแกร่งร้อนระอุ กลืนกายชายกำลังโอบล้อมทำให้
เธอรู้สึกแปลกๆ กับชายคนที่ปรารถนาจะกระชากลมหายใจไปจากเธอ
ตั้งแต่แรกเห็นหน้า

“อื้อ...” เธอตื่นรนขลุกลั่น เมื่อใบหน้าสัมผัสชุกลงกับผิวเนื้อ
บริเวณชอกคอ ซากที่กำลังเมากับเนื้อสาวหอมๆ หวานๆ ตรงหน้า

โอ...ให้ตายเถอะ เขาหยุดตัวเองไม่ได้จริงๆ ผู้หญิงคนนี้ทำอะไร
กับเขากัน ความยับยั้งชั่งใจหายไปไหนหมด เขาไม่เคยเป็นแบบนี้มาก่อน
เลยในชีวิต การควบคุมตัวเองขาดฝั่ง เพียงได้กอด ได้จูบเธอเท่านั้น

ใบหน้าคมเข้มไถลไปตามผิวเนื้อนวลนุ่ม เธอหอมล่อตาไปทั้ง
เนื้อทั้งตัว ทำให้เขาหือ้อตาลาย ลืมตัวลืมิใจไปหมดสิ้น เขารัดเธอแน่น
เข้าเหมือนกับรูรัดเหยื่อ และเหยื่อสาวน่ากินในอ้อมแขนเขาก็เป็นสิ่งที่ซาก
ไม่คิดจะปล่อยไปง่ายๆ เสียด้วย

มือน้อยพยายามขัดขึ้น หากแต่ไม่เป็นผล ตอนนั้นถูกรวบไว้ด้วย
มือใหญ่เพียงข้างเดียว ร่างบางถูกกักจมเข้าไปในอ้อมอกอุ่นกว้าง ชูราณูห์
รู้สึกร้อนรนวบวับไปกับสัมผัสอันจางจางนั้น จูบของเขา สัมผัสอันปาเถื่อน
ของโจรร้ายกลับทำให้เธอพลอยใจไปชั่วครู่ นัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มคู่นั้นลึน

ที่สะกดเธอไว้ได้อย่างประหลาด

แต่ไม่ว่า นี่เขาจะฆ่าเธอ ทำไมเธอต้องมารู้สึกอะไรแปลกๆ กับ อีต่าบ้านี่ด้วย จะบ้าหรืออย่างไรกันซูราณีย์ คิดแล้วก็นัยน์ตาที่หรีบปรือลง ก็เบิกโพลงขึ้น เธอพยายามสู้เขาอีกหน ด้วยการยกเข่าขึ้นตรงจุด ยุทธศาสตร์พอดีเหมาะเหม็ง เล่นเอาคนที่กำลังเมามัวไม่ทันระวังสะดุ้ง เอือกสุดตัว แล้วร้องโอย ซูราณีย์ได้โอกาส ผลักเขาเต็มแรงจนร่างสูง เสียหลัก ทว่าพอเธอจะวิ่งหนีเอาตัวรอด มือใหญ่ก็คว้าหมับดึงเธอไว้จน เซดลา คนพูดแม่จะกุมเป่าแน่น แต่ก็ยังมีเรียวแรงดึงเธอไว้ ซากิมองเธอ พลังเอ๋ยเสียงลอดไคร่พันอย่างขุ่นจัด

“ยายตัวแสบเอ๊ย! ตอนแรกกะจะปล่อยไปดีๆ แล้วเขียนะแบบนี่เห็นทีจะปล่อยไปไม่ได้เสียแล้ว”

“ปล่อยนะ ไ้บ้า!” ระหว่างสองหนุ่มสาวชักเยอกันอยู่นั่นเอง ก็มีเสียงรถมอเตอร์ไซด์ดังขึ้น พร้อมกับเสียงปืนที่ยิงกราดเข้ามาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย

เปรี้ยง! เปรี้ยง! เปรี้ยง!

“นี่มันฉิบหายอะไรกันวะ” ซากิอุทาน พร้อมกับดึงร่างบางเข้ามา แล้วกดหัวเธอให้หมอบลงไปกับพื้นทรายตามสัญญาณ ซูราณีย์ล้ม กระแทกทรายดังอึก เจ็บจนจุก ทรายเข้าปากเธอจนต้องถ่มออกมา ตอนนั้นสมองของเธอมีเงไปหมด โอย...ใครก็ได้บอกที นี่เธอกำลังฝันไปใช่ไหม เรื่องอะไรกันนี่

พวกมันมาทั้งสองคน และขี่มอเตอร์ไซด์เข้ามาเรื่อยๆ เมื่อเห็นว่าเหยื่อล้มลงก็ไม่ได้ยิงซ้ำ ซากิหันมาขยิบตาให้ซูราณีย์ แล้วเอ๋ยเบาๆ

“นอนนิ่งๆ นะถ้าไม่อยากตาย” เจ้าหญิงคนงามพยักหน้า เสียงมอเตอร์ไซด์ดังใกล้เข้ามา เธอแส้รังหลับตา มันจอดรถเทียบใกล้ๆ ตรงที่พวกเขาอนอยู่ ฝุ่นทรายฟุ้งกระจายมายังร่างสองร่าง บางส่วนเข้าไปในจมูกของซูราณีย์ จนทำให้เธอแทบจะหายใจไม่ออก แต่เธอก็พยายาม

อดกลั้นไว้ พวกมันหนึ่งในนั้นลงจากรถ ตรงมาหาพวกเขาที่นอนฟูบ
คว่าหน้าอยู่

“ตายหรือยังวะ”

“ลองยิงมันดูอีกสักทีสิ ว่ามันตายแล้วหรือยัง ยิงซ้ำเพื่อความแน่ใจ
ยังไงล่ะ จะยิงไงก็ต้องให้ตายสนิททั้งสองคน ไม่ให้มันเล็ดลอดออกไป
ได้” คนที่นั่งคร่อมมอเตอร์ไซค์ว่า เสียงนั้นคั่นหูนัก ทำให้ซาก็ถึงกับขบ
กรามกรอด เขาจำเสียงพวกมันได้ดี คนในกองโจรซาอิดนั่นเอง ตกลงว่า
อัสลานไว้ใจไม่ได้จริงๆ ไซ้ใหม่

“ได้” มันขยับปืน ทำท่าจะยิงซ้ำ ทว่าเหยื่อที่คิดว่าโดนยิงนั้นกลับ
ลุกพรวดขึ้นยืนด้วยความว่องไว และยังไม่ทันได้ทำอะไร มีดเล่มหนึ่งก็
เสียบเข้าที่คอของมันอย่างแม่นยำ แล้วมีดอีกเล่มก็ถูกซัดไปหาชายที่นั่ง
คร่อมมอเตอร์ไซค์อยู่ มีดเสียบเข้ากลางหน้าผากของอีกฝ่ายหนึ่งทันที
เลือดพุ่งกระฉูดราวกับสายน้ำ จบชีวิตอย่างรวดเร็วเพียงแค่ว่าพริบตา
และไม่ทันตั้งตัวเสียด้วยซ้ำ

คนทำยังคยยืนหนึ่ง แม้ทั้งสองร่างจะล้มลงไปพร้อมกับวิญญาณที่
หลุดลอย เขามีสีหน้าเย็นชา ก่อนจะก้มลงดึงคนที่นอนฟูบหนึ่งอยู่กับพื้น
ทรายให้ลุกขึ้นยืน ซูราฎาะห์ตรงออกมาเมื่อถูกกระชากแขนแรงๆ

ซาก็เดินดุ่มตรงไปที่รถ เขาจับซูราฎาะห์โยนเข้าไปตรงเบาะข้างๆ
แล้วปิดประตู ก่อนจะก้าวพรวดๆ มาอยู่ที่นั่งด้านคนขับ ใบหน้านั้นเครียด
ขมึงนัก เมื่อหันขวับมาหาเหยื่อสาวที่เป็นงานชิ้นสุดท้ายของเขา เอ๋ยเสียง
หัวนหัวว จนคนฟังสะดุ้งเฮือก

“เธอชื่ออะไร”

“เอ๋” อารมณ์ที่เปลี่ยนไปมา สถานการณ์ที่มันพลิกไปพลิกมา ทำให้
ซูราฎาะห์ทำตัวไม่ถูก

“ถามว่าชื่ออะไร หูหนวกเธออะ” ตอนนี้พ่อโจรหนวดตกตาตุ่ม
ตะโกนก้องรถ เล่นเอาเจ้าหญิงแห่งไซราห์ ผู้ไม่เคยถูกตวาดใส่มาก่อน

สะดุ้งสุดตัว แล้วตอบออกมาด้วยความตกใจ

“สุรารัณห์”

“สุรารัณห์ เธออยู่ที่ไหน ฉันจะพาเธอไปส่งบ้าน”

“หา!” หญิงสาวถึงกับกะพริบตาปริบๆ มองเลี้ยวหน้าด้านข้างของอีกฝ่ายอย่างไม่อยากเชื่อ เมื่อครู่เขาตั้งท่าจะฆ่า ไม่ใช่ฆ่าสิ จะข่มขืนเธอก่อนฆ่าเสียด้วย ทว่าจู่ๆ ก็พาเธอไปส่งที่บ้าน เหมือนกับพามาเล่นสนุกพอถึงเวลาสมควรก็ต้องกลับ

โอ...ใครก็ได้ช่วยปลุกเธอให้ตื่นจากฝันระทึกที่น่าหวาดกลัวนี้เสียที

